

Directori, lectoribus ac propagatoribus "L'Éclair" vobis
 adferentes ut haec ephemeris in omnes christifidelium fa-
 milias ingradatur et in cordibus omnium flammam chari-
 tatis erga Salvatorem hominum Cor Jesu accendat et in dies
 singulis augeat, nostram Benedictionem peramanter
 impertimur. Hannae, 5 Septembris 1911. + R. Bartoloni
 Interimarius Episcopi

Š.Š JĖZAUS ŠIRDIES LAJKR. „ŽVAIGŽDĖ“

1928 m. spalio mėn. Nr. 10.

Švento Tėvo Pasiuntinys laimina „Žvaigždę“

Reikšdami Mūsų širdingiausius linkėjimus redaktoriui, skaitytojams ir „Žvaigždės“ platintojams ir trokšdami, kad šis laikraštis įžengtų į visas krikščionių šeimynas, kad visų širdyse sukurtų prie Švenčiausios Jėzaus Širdies meilės liepsnas ir kad jas kasdien didintų, Mes visa širdimi teikiame Mūsų palaiminimą.

Kaunas, rugsėjo mėn. 5 d. 1928 m.

† R. Bartoloni
Apóstalo Posto Internuncijus.

Nuo komunizmo ir kitų klaidų saugokime jaunimą

Šv. Tėvo paskirta ir palaiminta

M. A. intencija spalių mėnesiui.

Dvi vėliavos.

Šv. Ignacas savo rekolekcijose turi vieną nepaprastą mąstymą: „Dvi vėliavos“. Gal Skaitytojui bus įdomu sužinoti, kas yra tos dvi vėliavos. Ignacas liepia vaizduotis Babilonijos arba sumišimo miestą. Tas miestas baisiame padėjime. Ugnys, dūmai maišosi pervien. Ir antai tarp dūmų ir tamsybių ant ugnimis liepsnojančio sosto sėdi pats liucipierius, pragaro kunigaikštis, šalia jo plevėsuoja drakonais piešta vėliava.

Liucipierius, degdamas kerštu ir pykčiu prieš Dievą ir ypač Kristaus karalystę, sušaukia visą pragarą aplink save tartis ką daryti. Ilgai nelaukęs, duoda nuožmius, griežtus ir žiaurius įsakymus, kad visos piktosios dvasios išsiskirstytų po visą pasaulį ir kur yra jau Kristaus karalystę ją griautų, o kur dar jos nėra, kad jos ten neprileistų, o savo karalystę paskelbtų. Liepia neapleisti nei vienos šalies, nei vienos valstybės, nei vienos parapijos, nei vienos šeimos ir net nei vieno atskiro asmens, kad prie jo priėjus ir atitraukus nuo Kristaus Bažnyčios. Iš atitrauktų nuo Kristaus žmonių liepia padaryti tam tikras sektas, organizacijas ir kad tos varytų tolimesnį atitraukimo ir griovimo darbą.

Nori

Ypač liepia kreiptis prie jaunuomenės, nes iš jaunuomenės galima lengviau padaryti savo tarnus, jaunuomenės. o vėliau juk jie sudarys ir valstybes ir šeimas. Liucipierius kalba: Taigi, paimkite į savo rankas mokymą ir auklėjimo įstaigas. Iš ten išvarkite visokį mokslą apie Dievą, tikėjimą ir sakramentus, o prigundykite, kad įvestų jiems priešingus dalykus. Kai tai pasiseks, jaunuomenė jau mūsų rankose ir tuo pačiu ateitis užtikrinta!

Žinokite, koks įrankis patogiausias, kuriuo galima patraukti į savo pusę? — turtai. Įkalbinėkite žmonėms, kad turtai vienintelė jų laimė, džiaugsmas ir garbė, ypač jaunuomenei tai įkuždenkite. Supiudykite dėl turtų valstybes, kad kovotų tarp savęs, nes tuomet žmogaus prigimtis lengvai nupuola į visokias nuodėmes. Turtai turi privesti žmogų prie puikybės, o puikybė visų nusidėjimų motina.

Be to, turite gudrybę apsišarvuoti. Negalite sakyti, kad jūs atėjote ir norite pavergti žmonių širdis. Priešingai, — sakykite, ar suraskite tokių, kurie sakys, kad mūsų (velnių) visai nėra, tai tik prasimanymas, o ypač pragaro nėra. Nes jeigu sužinotų mūsų pinkles, tuomet jie kovotų, ir mes galime nelaimėti, nes jiems eitų į pagalbą mūsų galingas priešas Kristus. Bet jei į mus netikės, kad esame tai lengva bus prie jų prieiti, nes ir gudrus vadas slapta užima pilį kaip tik iš tos pusės, iš kurios nesitikėta ir nelaukta!

Šv. Aloyzas iš Jėzaus Dr-jos — jaunuomenės globėjas.

Jam pavesta saugoti visas pasaulio jaunimas, ypač esantis mokyklų suoluose. Jaunikaitis Aloyzas, žinome, buvo kunigaikščio Ferdinando sūnus. Po tėvo mirties jo laukė pasaulio garbė ir turtai, bet jis nepanorėjo pasaulio tuštybių. Jis nesusidėjo su ištvirkusiais jaunuoliais, nėjo į netinkamus susirinkimus, nelankė tikėjimui ir dorai pavojingų mokyklų. Jo visas gyvenimas nekaltas, angeliškas. Prašykime, kad jis gintų jaunimą nuo baisaus komunizmo pavojaus ir besiplatinančios jaunuolių tarpe bedievyستės.

Kristaus vėliava.

Dabar šv. Ignacas duoda kitą vaizdą. Liepia išsi-
vaizdinti ties Erusale lygumoje Kristų su savo apaštalų
būreliu. Jo išvaizda rimta, bet labai maloni ir patrau-
kianti. Jo žvilgsnis meilės ir pasigailėjimo pilnas. Šale plevėsuoja
vėliava su parašu: „išsižadėkite savęs“. Visų mokinių akys atkreiptos į
Jį, nes štai Jis prakalba: „Eikite į visą pasaulį, skelbkite evangeliją visam
sutvėrimui. Kas tikės ir bus apkrikštytas, tas bus išganytas; kas gi neti-
kės, bus pasmerktas (Mork. 16, 15 — 16). Nieko neimkite su savim
į kelią, — tik tai lazda, nei delmono, nei duonos, nei pinigų juostoje, tik
apsiauti korpėmis ir nesivilykti dviem jupom. Ir davė jiems valdžios
ant nešvarių dvasių (Mork. 6, 8 — 9). Įeidami gi į namus pasveikinkite
juos sakydami: Ramybė teesie šitiems namams (Mat. 10, 12). Eidami
skelbkite ir sakykite: Danguis karalystė prisiartinio. Gydykite ligonius,
prikelkite numirusius, apkuopkite raupsuotus, išvarykite velnius
(Mat. 9, 7...). Bet ypač laiminkite beturčius, nes jų yra dangaus karalystė
(Luk. 6, 20). Duok kiekvienam, kur tavo prašo, ir nereikalauk atgal iš
to, kurs atima, kas tavo (Luk. 6, 30). Skelbkite, kad lengviau kupranu-
gariui išlysti pro adatos skylę, kaip turtuoliui įeiti į dangaus karalystę
(Mat. 19, 24).

Kas neturtingas bus dvasioje tasai neieškos tuščios garbės ir bus
nuolankus, o nuolankumas pamatas visų dorybių. Ypač globokite jaunuoi-
lius ir neleiskite, kad juos kas piktintų ir „žiūrėkite, kad nepanie-
kintumete nė vieno iš šitų mažutėlių; nes sakau jums,
jų angelai danguje visomet mato mano danguje esančio
Tėvo veidą“ (Mat. 18, 10).

Jaunimas yra brangiausias už visus, nes „kas nors
priima vieną tokį kūdikį mano vardu, tas mane priima.
Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kurie į mane
tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų
užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas
jūros gilumoje!“ (Mat. 18, 5 — 6). „Būkite blaivūs, broliai, ir
budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas,
ieškodamas, ką praryti“ (Petr. 5, 8).

Išvados. Turėdami prieš akis, kas lig šiol pasakyta dabar
pažvelkime į pasaulį — pagalvokime, ar ne tiesa, ar nesi-
pildo visa tai? Didžiausia verda kova tamsybės su šviesa,
pragaro su dangum, Kristaus vėliava su liucipieriaus vėliava. Liuci-
pieriaus tarnai imasi baurių priemonių ir įrankių ypač, kad jaunimą
atitraukti ir išplėsti iš To mylinčio Kristaus rankų. O Kristus nori kuo
arčiausiai jį turėti.

Šių laikų didžiausias piktosios dvasios ginklas, tai komunizmas.
Rusijoje jau piktoji dvasia labai išsigalėjo, bet ir į visą pasaulį skverbiasi
jos tarnai. Visur suka savo lizdus, visur nori įvesti terorų sumišimus,
sukiršinti tarpusavio luomų kovą. Ten, kur jau jie laimi, prasideda
negirdėtas kraujo praliejimas. Kruvina Meksika su Rusija aiškiai tai
paliudija. O Leninas štai ką sakė:

„Bolševizmas tai nėra mokykla, kurioje išauginama švelnios
mergaitės. O ne! Mokyklų vaikai turi padėti žudynėse ir turi džiaugtis

matydami, kaip miršta proletarų priešai. Visa yra dora, kas komunistams naudinga“.

„Meilė prie tėvų turi būti smerkiama, nes ji išauklėja vaikus priešus kumunistinei tvarkai“.

„Proletarų vaikus reikia siundyti prieš buržujų vaikus.“

„Kas nori būti su mumis, būtinai reikia, kad būtų ateistas (bedievis) ir turi žinoti, dėl ko netiki į Dievą“.

„Neapkenčiame krikščionių, kurie meilę ir pasigailėjimą skelbia, tai mums visai priešinga. Išmeskite lauk tą artimo meilę! Mums reikia neapykantos“ (Lunarski).

Tikrai tik liucipierius gali tokias teorijas skelbti ir čia jokio abejojimo nėra, kad jo darbas! Visa kaip ugnis su vandeniu, taip bolševikų mokslas nesutinka su Kristaus mokslu.

Jau dabar Rusijoje vaikučiai nuo mažens auklėjami antireliginėje dvasioje, ir kiekvienas vaikutis turi viešai išsižadėti Dievo. Vietoj to jiems aiškinami šlykščiausiu būdu žemi kūno geiduliai ir tuoj liepiama jais užsiimti ir neturėti jokios gėdos. Knygos, laikraščiai pilni nuogų, šlykščių paveikslų. Bolševikė vardu Kollontaja (dabar išvažiavus į Meksiką kaip Rusijos delegatė), žymiausia vaikų per mokyklas tvirkinio apaštalė, štai kaip 1922 m. drįso rašyti: „Neskaistybė mokyklose nepaprastai didėja: daugelis net 15 metų mergaičių įstengia jau duoti naujų mažų komunistukų. O, džiaukimės, nes tuo būdu mūs skaičius greit padidės!“ Mokyklose jau prasiplatinę biaurios lytinės ligos. O kiek vaikelių apleistų, išmestų be priežiūros, be tėvų, elgetaujančių ir badaujančių po gatves?..

Dėja pasauliui dėliai papiktinimų! Bet dėja tam žmogui per kurį papiktinimas ateina (Mat. 18, 7).

Šv. Tėvas laimindamas šią intenciją prašo, kad visas pasaulis, bet ypač Maldos Apaštalavimas nenuilstamai per visą spalį mėnesį melstų vaikelius mylinčią Jėzaus Širdį, kad grėsianti visam pasauliui komunizmo jūra neužlietų nekaltų vaikelių ir jaunikačių širdžių.

J. Bružikas. S. J.

Mąstymui mintys

Mūsų laikais labai pravartu būtų pagalvoti:

1. Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos ant jų vaisių (Mat. 7, 15).

2. Įeikite per angštus vartus, nes erdvi vartai ir platus kelias, kurs veda į prapultį, ir daug tų, kurie juo eina. Kaip gi angšti vartai ir siauras kelias, kurs veda į gyvenimą, ir mažai tų, kurie į jį randa! (Mat. 7, 13).

3. Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo... Nes šitos yra keršto dienos, kad įvyktų visa, kas parašyta (Luk. 21, 17, — 22).

Kad Misijų Sekmadienis pasisektų!

Jau pradžioj 1927 metų buvo skelbta, kad priešpaskutinis spalį mėn. sekmadienis bus kiekvienais metais skiriamas maldoms ir geriems darbams už misijas.

Del ko šis sekmadienis įvedamas? Mat, pasirodo, kad per tai misijų klausimas tampa žmonėms labai žinomas, kunigai ir tikintieji užsideda uolumu ir rūpestingumu; būna gera proga paskelbti, ką veikia tikėjimo Platinimo Įstaiga prie šv. Sosto; be to surenkama išmaldų misijų kraštams, bet kas svarbiausia, — daroma lyg saldus užpuolimas Švenčiausiai Jėzaus Širdžiai, kad greičiau visas pasaulis išpažintų Kristaus Dievybę.

Konkrečiai — štai ko geidžiama:

1. Kad šis priešpaskutinis spalį sekmadienis pasidarytų maldos ir misijų praplatinimo visame pasauly dieną.

2. Toje dienoje būtų ir šv. Mišiose imama malda už tikėjimo praplatinimą.

3. Kad šioje dienoje pamokslininkai kalbėtų ypač apie misijas, išaiškinant Tikėjimo Platinimo Įstaigos (Propagatio Fidei) darbą, kad ir tikintieji prie to prisirašytų.

4. Būtų suteikiami visuotini atlydai tiems, kurie toje dienoje priims Komunią, aukodami už vėles ir meldamiesi už tikėjimo praplatinimą.

Šis misijų sekmadienis yra kartu ir Kristaus Karaliaus šventė. Del to ir tinka, kad Kristus Karalius lyg pereitų per visą karo lauką ir apžiūrėtų visas misijų pozicijas.

Kariuomenės vadas kartas nuo karto prajoja prieš kareivių išsiri-kiavusias eiles, pasveikina savo karius, padėkoti juos, kai kam prisega prie krūtinės pasižymėjimo ženklus. Kristus irgi šią dieną sveikins visus pasaulio kraštus ir visi žmonės išgirs, kad tik Jis vienas aukščiausiasis Vadas, Jam lenkiasi visoks kelias: dangaus, žemės ir pragaro. Net Meksikos budeliai nors kažin kaip stengiasi uždrausti, kad žmonės nešauktų: — Tegyvuoja Kristus Karalius!, bet nieko neįstengia padaryti: tuo savo uždraudimu dar didesnes sušaukia minias po 20 ir daugiau tūkstančių žmonių, kurie galingais žingsniais eina gatvėmis lydėdami savo brolius, paguldžiusius už Kristų savo galvas.

Iš visa, kas iki šiol pasakyta, aišku, kaip reikalinga yra melstis už misijas, kurios vyksta ne tik stabmeldžių kraštuose, bet ir mūsų Tėvynėje Lietuvoj. Šv. Tėvas trokšta, kad šį paskutinį spalį mėn. sekmadienį ypač Maldos Apaštalavimo nariai priimtų šventą Komunią už netikėlių atsivertimą ir pelnytų visuotinus atlydus, kuriuos galės aukoti už sielas, skaistykloje esančias vėles.

Šv. Uršulė⁸ su draugėmis

21 spalių mėn. globėja.

Spalių mėn. matome Šv. Tėvo palaimintą intenciją, kad jaunuo-
menė būtų saugojama nuo komunizmo ir kitų klaidų, dėl to ir šio
mėn. globėjomis bus malonu turėti didelį būrį net vienuolika tūkstančių
skaisčių mergelių su šv. Uršule priešaky. Jų globai pavedama visas pasaui-
lio jaunimas, kad būtų išgelbėtas nuo besiplatinančio ištvirtimo ypač
kumunistų mokyklose.

Šios mergelės apgynė savo skaistybės dorybę kankinių krauju ir nepasidavė būti išniekintomis. Mat ciecoriui Gracijanui viešpataujan, kariuomenės vadas Maksimas pavergė Anarių žemę Francūzijoje gyventojus išginė, o atimtą žemę atidavė anglų kareiviams. Šie, negalėdami nieko vieni veikti, pareikalavo moterų. Tuomet Maksimas nusiuntė pasiuntinį į Angliją ir ten surinko apie vienuolika tūkstančių jaunų mergelių, o kareivių vadui Kanonai paskyrė karaliaus Dionoko dukterį Uršulę.

Bevezant laivais ištiko didelė audra ir nunešė visas prie Vokietijos kraštų. Ten nelaimingosios mergelės pateko į Gauno rankas, kuris tuo laiku ciecoriaus Gracijano vardu valdė Vokietiją.

Gaunas su savo kareiviais apsidžiaugė ir norėjo mergeles išvesti iš doros kelio, bet šv. Uršulė sušuko: „Mano draugės, mes esame katalikės ir negalime pasiduoti tokiam išniekinimui, verčiau mirti, o nebūti tų bedievių apjuoktomis.

Negalėdami mergelių įveikti, kareiviai įtužę visas iki vienos iškaipojo. Jų kūnai palaidoti Vokietijos mieste Kėlne. Kaip gaila, kad mūsų laikais taip maža tokių uolių dorybės mylėtojų. Priešingai, net mūsų laikais daugybė mergelių pačios siūlosi ir parsiduoda į nedorybių gilumas.

Šių kankinių globėjų diena susiderina su „misijų sekmadieniu“ ir Kristaus Karaliaus švente. Del to M. A. nariai malonės tą dieną pagerbti ypatingu būdu: priimdami Šv. Komuniją ir įgydami visuotinus atlaisdus.

J. Bružikas S. J.

J. Bružikas S. J.

Kristus — Karalius

Kristus, Dievas mūs Karalius,
Mūs Valdovas ir Teisējas,
Taip galingas Visagalis!
Mus nuo amžiu numylējes...

Tas, kuris pasaulį valdo
Be kanuolių ir be kardo.
Bet galybė paslaptinga,
Jam kariuomenės nestinga.

Griūva sostai galingųjų,
Puola žemiška galybė —
Tiktai vienas mūs' Karalius
Amžiasis bus mūsų tvirtybė!

Taigi mes džiaugsme panerti
Taip menki, bet Jo sutverti
Su linksmybe ir drąsa,
Eikim ten, kur veliava.

Jo — kryžius praskins visur mums taką
Te širdys mūs Jo meile plaka.

Kristus — Karalius

isi žinome, kad Kristus yra Karalius. Jo šventė paskutiniame šio mėnesio sekmadienį. Niekas neturi tokios teisės karaliauti, kaip Kristus. Jis, kaip Antrasis Švenč. Trejybės asmuo, turi įgimtą, amžiną teisę, kad viskas, kas tik yra, Jam pasiduotų. Jis yra amžinasis Žodis, Dievas iš Dievo, Šviesa iš Šviesos, tikrasis Dievas iš tikrojo Dievo. Jis turėdamas tą pačią prigimtį su Tėvu, dievišką prigimtį, kuria pasaulį:

„Visa per Jį padaryta“ (Jo. 1—3). Todel visas pasaulis vykdo Jo įstatymus. Ir žvaigždynai Jo klauso:

Jis jiems paliepia, ir Jie džiaugsmingai šviečia. Visa dangaus kūnų mašina, lyg koks Jo dieviškosios rankos užsuktas laikrodis, sukasi ir rieda skirtingais keliais. Žemė Jam puošiasi žaliuojančiu pavasariu, arba dengiasi baltu žiemos rūbu, jūros ir audros gieda Jam giesmes, girios ir medžiai ošia Jam šlovę, gėlės siunčia Jam savo kvapą... Jis — pasaulio gyvybė ir šviesa: kas prie Jo artinasi, tas turi gyvybę, tas turi šviesos, tas nevaikščioja tamsybėse, — kas nuo Jo pasitraukia, tas miršta ir žūva. Amžiai lenkiasi Jam, žvaigždėtas dangus Jo sostas, pasaulio visata ir begalinės dausos Jo rūmas...

Jis, kaip Dievas, ir mums davė buvimą, gyvybę ir džiaugsmą. „Jis mus padarė, o ne mes patys save“ (Ps. 99, 3); kaip Dievas, Jis valdo žmogaus likimą, — skyrė mums amžinąją laimę savo karalystėje danguje, kur Angelų minios gieda Jam garbės giesmę: „Amžių Karaliui, nemirtingajam, neregimam vienam Dievui gyrius ir garbę per amžių amžius. Amen“ (1 Tim. 1 — 17).

„Jis pats duoda visiems gyvybę, kvapą ir viską. Jis padarė iš vieno visą žmonių giminę, kad apgyventų visą žemės paviršių; Jis pažymėjo paskirtus laikus ir Jų gyvenimo ribas, kad jie ieškotų Dievo, ar nepajus Jo, arba ar neras, nors Jis yra netoli nuo kiekvieno mūsų. Nes Jame mes gyvename, judame ir esame“ (Apd. 17. 25). O kada mes savo nuodėmėmis pražuvome ir tapome nelaimingi, Jis pats, amžinasis Dievo Žodis, priima žmogaus prigimtį, atperka mus savo kančia, krauju ir mirtimi ir suteikia mums naują antprigimtąją gyvybę, padarydamas mus Dievo vaikais (Jo 1 — 12), kad mes pasiduodami Jam, mūsų Karaliui, gyventume Dievui, turėtume džiaugsmą, nekaltumą, laimę.

Jis pats, mūsų Karalius, vainikuotas erškėčiais, su dieviškąja meile glaudžia prie savo Širdies mūsų suvargusias širdis, ramindamas ir drąsindamas, kad mes, paniekinę piktą pasaulį ir nuodėmės vilius, kovotume už tai, kas yra tikrai gera, amžina, karališka, dieviška. O iš galingos rankos niekas nepajėgs išplėsti mūsų sielų, jei tik mes Jo laikysimės: net iš mirties nasrų Jis jas atsiima, sugrąžindamas mirusiems kūnams gyvybę amžiname atsikėlime iš numirusių, — nes „Jam duota visa valdžia danguje ir žemėje“ (Mat. 28, 18).

Taip, — Karalius yra Kristus, — tik Jo karalystė nėra iš šio pasaulio. Jis turi kitą karalystę, kaip žemės karalystės, kurių skeptrai

lūžta, kurių sostai griūva, kurios gyvuoja savo laiką ir miršta, — Jis turi dvasių karalystę, kuri tesės per amžinybės metus.

Kristus yra žmogaus dvasios ir Jo protingos prigimties Karalius: Jis skelbia tiesą, Jis yra tiesos šaltinis, Jis yra pati tiesa, kuri pripildo džiaugsmu žmogaus dvasią. Todel ilgais amžiais milijonai žmonių su nusižeminimu, džiaugsmu ir užsidegimu klauso Jo žodžių, kuriuos kalba Jo dieviškosios lūpos, pradedant nuo vaiko ant motinos kelių ir baigiant mirštančių senelių, priimdami Jo žodžius, tikrina Jam: aš tikiu.

Kristus yra žmonių valių Karalius: Jis leidžia dieviškus įstatymus, kuriais tvarko žmogaus valią, jo darbus, mintis, elgesius. O tie Jo įstatymai yra keliai į nekaltumą, dorybę, kilnumą, keliai į geresnę laimės šalį, kur žmogaus valia, degdama Dievui amžinąja meile, džiaugiasi ta dieviška laime, kurią turi pats amžinasis Dievas.

Kristus yra žmonių širdžių Karalius. Vargšė ta žmogaus širdis... Nešioja ji savyje troškimą geresnio pasaulio, geresnio gyvenimo, geresnio likimo, bet — nuožmusis pasaulis ir tamsusis pragaras savo kilpomis traukia ją žemyn prie to, kas yra menka, nykstama, žema.

Ak, Viešpatie, juk Tu sutvėrei mus del savęs ir nerami mūsų širdis, kol neatilsės Tavyje. Ir dreba džiaugsmu išsiilgusios žmonių širdys, kada iš Kristaus savo Karaliaus lūpų girdi begalinės meilės žodžius: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o aš jus atgaivinsiu“... Ir sudužusios širdys, apsikabinusios Jo kryžių laikosi jo pasaulio audrose, ir mylėdamos nešioja jo vaizdą savyje, ir drąsiai eina per gyvenimo kovas prie amžinųjų tikslų, ir nutilsta skausmai, ir nurimsta dvasia, ir žiba viltis, nes Kristaus Karaliaus Širdies meilė, lyg kokia saulė, išvėlgė į suvargusią širdį, išdžiovinio ašaras, išgydė žaizdas, suteikė naujos gyvybės, ir džiaugsmo. Gyvenimas įgavo kitos prasmės.

Kristus — žmonijos centras. Jame turėjo viltį visos žemės tautos. Jo laukė žmonija ir ilgėjosi tūkstančiais metų. Amžiais bėgant už Jį, savo Karalių, guldė galvas milijonai kankinių. „Pro Christo“ — už Kristų! — skambėjo krikščionių balsas, kada juos draskė plėšriais žvėrimis, kapojo kardais, degino ugnimi. Už Kristų! Veržėsi šauksmas iš senelių, vyrų, moterų, mergaičių ir vaikų krūtinų, kaip dabar Meksikoje, kada jų kūnus budeliai draskė ir gyvybę jiems ėmė, — nes jų širdys degė Kristaus meile, stipresnė už laiką ir mirtį.

Apakęs pasaulis rėkia: Nenorim, kad šitas karaliautų! Šalin Jo tiesa, šalin Jo įstatymas! Mes patys sau tiesa, tikslas, ir įstatymas! — Ir padarę dievžudystę savo širdyse, skęsta tamsybėse ir dorovės skurde. — O krikščionių minios, per ilgus šimtmečius, su nužemintu prašymu maldauja: Ateik, Viešpatie, karaliauk mūsų protams: mes į Tave tikime; viešpatauk mūsų valioms: mes Tavo įsakymų norime klausyti; viešpatauk mūsų širdims: mes Tave, kurio rankoje yra amžiai, pasaulio, tautų Ir visų širdžių likimas, — mes Tave mylėti norime!..

Kas prikelis ir atgaivins mūsų tautoje tą dvasią, kad mes nesigėdytume dangaus ir žemės amžinąjį Karalių pripažinti savo Karaliumi mūsų širdyse, mūsų namuose ir viešajame gyvenime!.. Prieikime Jo šventėje prie Dievo stalo, įveskime Kristų į mūsų širdis ir padarykime mūsų širdyse Jam sostą: tegu viešpatauja per amžius! B. A.

Šv. Tėvo Pijaus XI enciklika:

Apie reikalingą bendrą Švenčiausios Jėzaus Širdies permaldavimą

(Žiūrėk „Žv.“ Nr. 9).

3. Kaip mes galime daryti atlyginimą.

Kaip atsidėkojimas, dievotumas ir Jėzaus Širdies garbinimas vis augo ir augo, geriausius pamatavimus mes randame istorijoje, praktikoje, šv. liturgikoje ir popiežių raštuose. Kristus, apsireiškęs Margaretai Marijai, parodė savo neišpasakytą meilę, bet Jis išreiškė ir liūdesio, kad žmonės tiek daug kartų savo nuodėmėmis Jį užrūstina. Kristus tarė: „Žiūrėk, ši šventoji Širdis be galo numylėjo žmones ir juos perpildė geradarybėmis, bet užmokesniui už tokią meilę randu ne tik nedėkingumą, bet ir užmiršimą net ir nuo tų, kurie pasiryžę mane įpatingai mylėti“. Išganytojas reikalavo atlyginimo, dėl to žmonės teina prie Dievo stalo ir priima Komuniją, kad atlyginti; paskiau teatlieka atlyginimo maldeles, teatlaiko „šventą valandą“, teužsiima tais pratimais, kuriuos Bažnyčia ne tik pataria, bet atlaidais apdovanoja.

Bet kaip gali atlyginimo darbai palinksminti Kristų, kuris dangų gyvena? Mes atsakom žodžiais šv. Augustino: „Duok man tą, kuris myli, ir jis supras, ką aš manau“. Kas visada Dievą tvirtai myli, apie Jį mąsto, žiūri į Jėzų Kristų, kaip Jis dėl žmonių kentėjo ir viską pernešė, kaip Jis „dėl mūsų ir dėl mūsų išgarmymo“ baimės, liūdesio ir skausmo perimtas, kaip Jis dėl mūsų nedorybių buvo sukapotas ir savo krauju mus išliuosavo. Apmąstoma, kad Dievo Sūnus tokiai baisiai mirčiai buvo išduotas tik dėl žmonių nuodėmių ir dabar per atnaujintas kaltes mes išduodame Kristų mirčiai... Jūs kalate ant kryžiaus Kristų iš naujo ir iš Jo tyčiojotės (Žyd. 6, 6.). Jau Kristus, matydamas mūsų nuodėmes, buvo nuliūdęs iki mirties. Ir tada Kristaus skausminga ir sužeista Širdis, pramatydama, kad mes darysim atsilyginimą, buvo šiek tiek nuraminta kaip Ji „Angelas iš dangaus stiprino“ (Luk. 22, 43).

Taip ir mes galime sumažinti skausmą Šv. Širdžiai, kurią taip sunkiai nedėkingi žmonės sužeidžia. Mes girdime, kaip Kristus per psalmisto lūpas sako: „Mano Širdis yra pilna skausmų ir vargų. Aš laukiau, ar nepasigailės manęs kas, nors ir nesulaukiau; laukiau suraminimo, bet negavau“.

Ir dabar Kristaus kančia tebesitęsia Jo mistiškame Kūne — Šv. Bažnyčioje. Šv. Augustinas sako: „Kristus kentėjo ir Jis visada privalo kentėti. Jo kančiai galo ir masto nėra. Jo kančia išsipildė, bet tik kaip galvos. Dar pasiliko kančia, kurią Kristus turi ant Kūno narių iškentėti“. Mūsų Viešpats Jėzus pats teikės mums tai apreikšti, kai Jis šv. Povilui sakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji“, nurodydamas, kad kai Bažnyčia persiokiojama, tai vyriausia dieviška bažnytinė galva

yra persekiojama. Savo mistiškame Kūne Kristus vis kenčia ir Jis nori, kad mes atsilygintumėm. To reikalauja ir mūsų santykiai su juo. Nes mes esam „Kristaus Kūnas, ir jo dalys“. Ką kenčia galva, kenčia ir visi nariai.

4. Kaip tik mūsų laikais.

Kad reikalingas šiandien yra atsilyginimas, niekas neabejoja, nes kas tik sielos akimis pažiūri — pamato, „kaip šis pasaulis — kaip Mes aukščiau sakėme — randasi piktumo valdžioje“ (Jo. 5 19). Iš visų pusių girdime skundus tų tautų, kurių karaliai ar valdžia sukilo prieš Viešpatį arba Jo Bažnyčią. Tose šalyse matome mes visas dieviškas ir žmogiškas teises pamintas po kojų; Dievo namai sugriauti, vienuoliai ir Dievui pasišventusios vienuolės iš namų išvaryti, ištremti, badu kankinami kalėjimuose. Mes matom, kaip daugelis vaikų neteko savo motinos Bažnyčios, tapo nuo jos jėga atstumti ir yra mokinami Kristui piktžodžiauti, vedami prie paleistuvybių, ir visa tauta suskaldyta, įbauginta ir yra pavojų visai atkristi nuo tikybos.

Tai visa yra, tiesa, skaudu, kad jau dabar galima manyti, jog tokiam stovy „prasidėjo kančios“ kurias daro „žmogus nusidėjęs, iškel-damas save aukščiau už Dievą ir Jo garbę“ (II Tes. 2, 4). Dar liūdniau yra, Mieliausieji Broliai, kad yra tikinčiųjų, krikštu ir Avinėlio krauju apiplautų ir malonėmis apdovanotų, bet gyvenančių dideliame religijos nežinojime, užkrėsti netikrais mokslais, be tikro tikėjimo šviesos, be meilės, be vilties veda gyvenimą ir nesitiki laimingos amžinybės, kad jie, rodos, tikrai tamsybė ir mirties pavėsy sėdi. Tikintieji vis labiau apleidžia tikėjimo pareigas, senus dievotumo būdus, drausmę ypatingai kas dėl moterystės. Vaikų išauklėjimas visai apleistas arba taip jie išleptinti, kad Bažnyčia juos jau nebegali auklėti. Krikščioniška gėda ypatingai pas moteris, visai užmiršta. Nepažabotas turtų troškimas apėmė žmones, garbės ieškojimas, šmeižimas ir neapkentimas autoritetų, Dievo žodžio niekinimas ima viršų ir per tai tikėjimas nukenčia.

Šio viso blogo, tarsi, viršūnę sudaro tie, kurie miegančių ar išsigandusių mokinių pavyzdžiu tikėjime abejoja ir Kristų nori apleisti, matydami Jį šetono kareivių apsuptą; ir tie, kurie Judo pavyzdžiu šventvagiškai priima Išv. Komunią, net visai į priešų pusę pereina. Šiame akimirksny galima sakyti Viešpaties žodžiais: „Kadangi bedievybė viršija, daugelyje ir meilė užsals“ (Mat. 24, 12.).

Tikintieji, kurie apie visa apmąstys, be abejo užsidegs meile prie Kenciančio Išganytojaus ir stengsis patys atsidėkoti, atgailą daryti ir kitus prie to ragins, kad Kristui gražintų išplėštą garbę ir rūpinsis sielų išganymu. Apaštalo žodžiai: „Kame gausinosi nuodėmė, ten dar labiau gausinosi malonė“ (Rom. 5 20), labai tinka ir mūsų laikams. Nes, kaip žmonių nuodėmės dauginasi, taip auga Šv. Dvasios įtekmė į abiejų lyčių tikinčiuosius, kurie stengiasi atgailauti Dieviškajai Širdžiai už taip daugelį įžeidimų, ir net patys pasiaukvoja Kristui.

Jei kas tai, ką Mes minėjom, apsvarstys ir į savo širdį įsidės, be abejojimo jis stengsis vengti nuodėmių ir visai Dievo valiai pasives; jis mąstys toliau, kaip sugrąžinus Dievui įžeistą garbę: per

malda, atgailą, kantriai sunkenybes nešiodamas ir atgailos dvasioj vesdamas savo gyvenimą.

Del to atsirado šeimų, vyrų ir moterų, kurie šventame uolume dieną ir naktį užima Angelo vietą ir Jėzų Alyvų daržely ramina. Del to susidarė Apaštališko Sosto užtvirtintos draugijos, apdovanotos gausiais atlaisdais, kurių tikslas — daryti atgailą. Atsirado ne tik parapijose, bet ir diecezijose paprotys įvesti atgailos ir atsilyginimo pamaldas.

Kaip pasiaukojimo pratimas vis toliau platinasi ir Mūsų užtvirtinimu pasiekė savo kilnumo, taip Mes trokštam, kad atgailos ir atsilyginimo paprotys dar labiau išsiplatintų. Mūsų apaštališku autoritetu norime, kad jis išsiplatintų po visą krikščionių pasaulį. Del to Mes įsakom, kad kiekvienais metais ŠS. Jėzaus Širdies šventė būtų švenčiama, kaip šventė duplex primae classis visose bažnyčiose, kad Atpirkėjui atsidėkojus ir atsilyginus už įžeistas Kristaus teises, Aukščiausio Karaliaus, maloniausio Viešpaties.

Mes, Mieliausieji Broliai, neabejokim, kad šis naujas dievotas pratimas atneš daug vaisių ne tik pavieniems asmenims, bet ir bažnyčiai, valstybei ir šeimai, juk pats Išganytojas Margaretai prižadėjo: „Visiems kurie ŠS. Širdį garbina, bus duodama daug malonių“. Nusidėjėliai pažvelgs į tą, kurį jie perdūrė (Jo. 19, 37), ir Bažnyčios malda bus atlyginimu už neteisybes Kristui. Ir taip atsitiks, kad jie neužkęs savo nuodėmių ir kai pamatys Jį „Dangaus debesyse“, nebesiskųs daugiau.

Teisingieji gi bus teisingesni Karaliaus tarnyboj, matydami Jį taip paniektą, apleistą. Ypatingai užsidegs uolome gelbėti sielas, girdėdami Kristaus žodžius: „Kas yra per nauda mano Kraujuje? (Ps. 19, 10)“, ir Kristui padidins džiaugsmą „del nusidėjėlio, kuris atgailą daro“. Ypač Mes trokštam, kad dieviška teisybė ir gailestingumas, kurie del dešimties teisiųjų būtų nežudę Sodomos, pasigailėtų žmonių giminės, kai visi tikintieji kartu su Kristum to prašo ir meldžia.

Šv. Panelė, Dievo Gimdytoja, maloniai težvelgia į šį Mūsų sutvarkymą; ta kuri pagimdė Kristų su juo kentėjo, po kryžiumi stovėjo, Ji yra žmonių užtarytoja pas Dievą ir malonių Tarpininkė. Pasitikėdami Mes Jos kaip „Tarpininkės tarp Dievo ir žmonių“, kuris užtarimu pas Kristų savo motinai davė teises nusidėjėlius užtarti, malones teikti ir tarpininkauti, suteikiame Jums, Mielieji Broliai, kaip užstatą dangiškų palaimų ir pamatavimui Mūsų tėviškos geradarybės pilni meilės teikiame apaštališką palaiminimą Jums ir Jūsų rūpesniui pavestoms avelėms.

Duota Romoj pas šv. Petrą geg. mėn. 8 d. 1928 m. 7-tais Mūsų Pontifikato metais.

Pius PP. XI.

Nuliūdus mano siela.

(Vertimas).

Nuliūdus mano siela bus,
Kol prie Tavęs nurimsiu,
Kai tėvynačio sau turtus,
Ar sūnaus dalią imsiu...

Spindulėlis.

Graži pamoka

Mūsų šv. Bažnyčia ne be reikalo yra vadinama Kariaujančioji Bažnyčia. Mat, visi jos ištikimieji vaikai turi kovoti su savo blogais palinkimais, pasaulio puikybe ir jo pagundomis. Ir nors iki šiol per mūsų pasaulį jau perėjo nesuskaitoma daugybė šventųjų, tačiau jų tarpe nerasi nė vieno šventojo, kuris būtų įsiveržęs į dangų lyg „iš netyčių“, be jokios kovos, be pagundų, be rūpestio be vargo ir skausmų. Ne! Visi šventieji arba buvo kankiniai, arba šiaip jau turėjo iškentėti didelius pasaulio persekiojimus, niekinimus, išjuokimus, įvairius nepasisekimus, ligas, pagundas ir panašias šios ašarų pakalnės nelaimes. Tiktai reikia vieno dalyko, kad jie tame kryžiaus kelyje ir tose persekiojimų audrose pasiliktų ištikimi Kristaus sekėjai, nenustotų vilties ir visose dvasios kovose drąsiai pasitiktų Dievo pagalba. Kas praranda tą šventos vilties galybę, to ir tikėjimas pamažu turi aptemti, sunykti. Tąsyk jis, eidamas per šio gyvenimo bangas, jau nukreipia savo akis nuo Išganytojo ir, pajutęs visą savo menkumą ima skęsti lyg tas dar „mažatikis“ — apaštalas.

Dėl to ir nenuostabu, jog ir piktoji dvasia, stengdamosi mus atitraukti nuo to kelio, kuris mus veda prie Jėzaus, visaip rūpinasi išmušti iš mūsų rankų tą galingąjį mūsų ginklą — viltį, o visų labiausiai nori baidyti mus nuo dažno artinimosi prie Šv. Sakramentų ir taikosi užgesinti mūsų tikėjimo ugnį, lyg tas 10 neprotingųjų mergaičių lempeles. Ir šitokios pagundos nėra tai kokia naujiena, kuri tik mūsų gyvenime pasitaiko, bet jos pastoja kelią ir kiekvienai sielai, kuri nekartą net ir toliau yra pažengusi šventumo takais. Tuo tikslu čia ir paduosiu vieną idomų pavyzdį, kuris galėtų sužadinti daugiau vilties ir nevieno mūsų susirūpinusio Skaitytojo širdyje.

* * *

Štai kaip buvo. Dar nesenai gyveno viename Belgijos vienuolyne viena pamaldi ir labai uoli sesuo. Tiktai vargas! Ji būdavo dažnai nusiminusi. Mat, ji ėmė abejoti apie savo amžinąją laimę, savo sielos išganymą. Ką darysi?! Visai nusiminusi ji eina pas savo dvasios vadovą paguodos ieškoti. Juk kas klausia, neklysta!

— Tėveli! — tarė ji nedrąsiai. Aš pati nežinau, kas su manim dedasi. Bet šit paskutiniu laiku mane vis labyn ir labyn ima kamuoti baimė dėl mano sielos išganymo... Jūs tiek daug kartų padėdavote man savo patarimais, aš tikiu, jog ir dabar man padėsite išblaškyti tuos sielos ūkus. O Jūs žinote, jog visus Jūsų patarimus aš stengdavausi kuo rūpestingiausiai įvykinti, kaip to reikalauja iš mūsų dvasios klusnumas...

Ir ji neapsiriko... Žilagalvis kunigas susimąstė. Ši kartą kažką ypatinga galvojo. Valandėlę patylėjęs, jis pažvelgė savo geromis akimis į kilniąją Dievo tarnaitę ir linksmai šypsodamasis pagaliau jis paklausė:

— Na sakyk, sesute, argi Tamsta iš tikrųjų tiki šitai niekingai pagundai?..

— Tėveli! Aš, rodos, dabar ir meldžiuosi daugiau, ir atgailas darau tų minčių kratausi... Bet kada aš pažvelgiu į savo senąsias klaidas ir nuodėmes, savo ydas, savo mažą pasišventimą Dievo tarnybai, savo silpnumą, kai aš palyginu save su kitomis seserimis, kurios taip šventai tarnauja Viešpačiui, — tai man rodosi, jog aš esu visų neverčiausioji vienuolė pasaulyje. Prieš mano akis vien pragaro baumės vaidinas. Ne, aš tikrai nežinau, ar aš dar galėčiau būti išganyta...

— Tai gerai! — tarė dar labiau nusišypsojęs gerasis senelis. Jeigu jau Tamsta tikrai manai pateksianti į pragarą, na tai imk ir pamėgink dabar smarkiai keikti...

— Tėveli! Ką Jūs sakote?! — tarė baisiai nustebusi vienuolė. Aš turėčiau keikti? Juk tai baisi nuodėmė!.. Ne, ne! Kad ir pats Angelas iš dangaus tai lieptų, aš neturėčiau teisės to daryti!..

— Teisybė, tai teisybė! — juokavo toliau kunigas. Bet šit tamsta tyčia pasistenk keikti prieš Viešpatį Dievą!

Seserį net šaltas prakaitas išpylė. Ji nežinojo, nė ką begalvoti, nė ką besakyti...

— Tėveli! Ką jūs šiandien prasimanėt?! Kaip gi aš galiu burnoti prieš Viešpatį Dievą? Juk aš vienuolė, Jo tarnaitė... Jau tiek metų praleidau Jo tarnyboje!..

— Tai kas! Bet šit imk ir pradėk taip keikti, kaip patys blogiausi žmonės keikia... Ir tai prieš Dievą!..

— Ne! Už jokius pinigų — sušuko visa nukaitusi sesuo! Verčiau aš kažin ką esu pasiryžus iškentėti, negu prieš mano Išganytoją ką nors bloga pasakyti. Jei reiktų, tai aš už Jį net savo nevertą kraują praliečiau!..

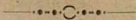
— Sesutel! Tamsta labai gerai atsakei! — tarė nudžiugęs kunigas. Vadinas, Tamsta visiškai negali keikti prieš Viešpatį Dievą... Gerai! Tai dabar jau tamsta gali drąsiai eiti tiesiog į pragarą, pas patį Liucipierį... Ir tamsta jam pakartok bent pusę to, ką šičia esi pasakiusi, o jis tamstą kai bematant iš ten išmes! Nes toki žmonės jam į pragarą netinkal..

Seselė tik dabar suprato dvasios vadovo pamokslą. Visas jos veidas nušvito. Nuo krūtinės nusirito tamsioji abejonių našta, tarytum tas akmuo nuo Išganytojo karsto.

Todėl, nuoširdžiai padėkojusi išmintingajam kunigui už tokį keistą pamokymą, ji džiaugsmingai nusiskubino į vienuolyno koplytelę pas savo Eucharistinį Karalių. Dvi didelės džiaugsmo ašaros riedėjo per jos suvargusius skruostus... Dabar ji su atgijusia viltimi pakėlė savo dvasią prie savo Išganytojo Švenč. Sakramente. Ji ilgai meldėsi. Jau dabar ji nežiūrėjo į savo menkumą. Bet lyg tas skęstantis apaštalas ant Galilejos jūros, ji vėl tiesė savo rankas prie tyliojo Meilės Karaliaus. O kažkoks švelnus balsas iš altoriaus, rodos, šnabždėjo į jos atbudusią sielą:

— Pasitikėk! Aš esu su jumis iki pasaulio pabaigos!..

T. Paukštyš S. J.

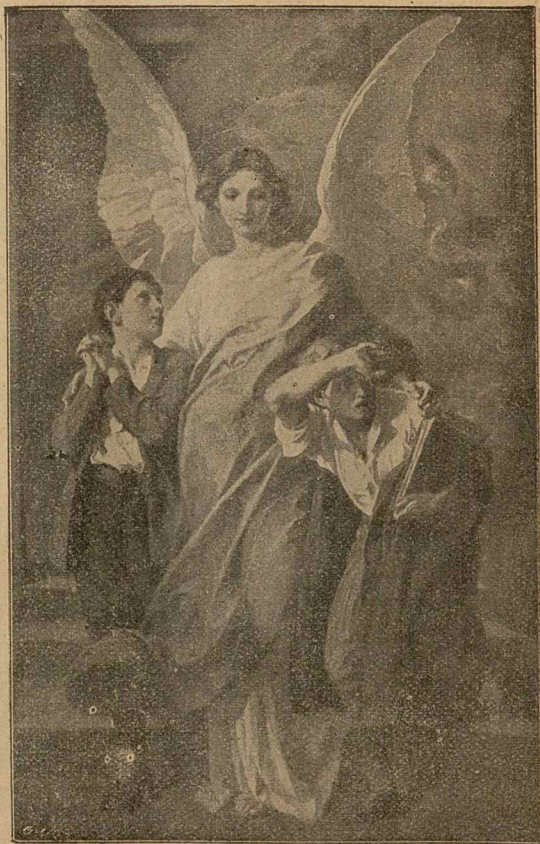
MŪSŲ GERIAUSIEJI DRAUGAI

Katalikų Bažnyčia mokina, kad mes niekumet nesame vieni: su mumis visur kur tik einame ar esame kartu ir geriausias mūsų draugas Angelas Sargas mus lydi. Jis mus saugoja ir gina nuo kūno ir sielos pavojų. Vos spėja žmogus užgimti, jau gauna savo globėją vieną iš angelų sargų. Dievas juos mums davė. Stai Šv. Rašto žodžiai: „Ar gi ne visi jie yra tar-naujančios dvasios, išsiųstos tarnauti del tų, kurie turi gauti išgany-mo tėvainystę“ (Žyd. 1, 14). Kitoj vie-toj dar aiškiau pasa-kyta: „Jis savo an-gelams įsakė, kad tave saugotų“ (Ps. 90).

Jiems pats Dievas mus pavedė, taigi jie negali nė valandžiu-kei nuo mūs atsi-traukti. Nuo lopšelio iki karsto jie drau-gaus su mumis.

Jų meilė yra tikra, nes jie mus gerai su-pranta ir pažįsta. Jie myli mus kaipo Die-vo paveikslus ir pa-našumą. Šv. Povy-las primena psalmės žodžius, sakydamas apie žmogų: „Pa-da-rei ji maž ką maže-snį už angelus: garbe ir šlove apvai-nikavai ji ir pastatei ji ant savo rankų dar-bų“. Bet už vis la-biausiai mus brangi-na ir myli Angelai

Sargai, kadangi mes esame paties Dievo Sūnaus, o jų Karaliaus bran-giausiu Krauju atpirkti, del to jiems labai gaila būtų, jei mūsų sielos žūtų, apie kurias pasakyta, jog jos yra už visą pasaulį brangesnės: „Ką žmogus duos savo sielai atvaduoti? Nes ką padės žmogui, jei jis ir visą pasaulį laimėtų, savo gi sielai nuostolį kęstų? Taigi atgaivinkime tikėjimą ir pamaldumą į savo Angelus Sargus. Jų šventė spalį 2 dieną.

Angelas Sargas gina nuo pavojų.

Pasiaukavusios Švenč. Jėzaus Širdžiai šeimynos pareigos

1. Vidujinis sielos gyvenimas.

Pasiaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai turi atnešti į mūsų namus ir gyvenimą naujos dvasios. Šeimynos nariai siekia krikščioniškojo šventumo; gyvena glaudžiuose santykiuose su Jėzumi. Jie atsimeną, kad nuo pasiaukojimo dienos, kada jie užkvietė Jėzų į savo namus, jų šeimynoje pasidarė vienu nariu daugiau, būtent: Jėzus ypatingu būdu apsigyveno jų tarpe. Todel kiekvienas giliai tiki, kad Jėzus, gyvenęs šeimynos narių tarpe, jį myli, jį globia, juo rūpinasi labiau negu geriausia motina savo kūdikiu. Del to džiaugsmuose ir pasisekime būkim Jam dėkingi, skausmuose nenusiminkime, bet pasitikėkime, kad viskas mums išeis į gera. Neš juk mūsų sielų Mylėtojas Jėzus, yra mūsų Viešpats, Karalius ir Globėjas. Jis turi užimti pirmiausią vietą mūsų gyvenime. Prisiminus Jėzų staiga nurims mūsų širdys, meilė ir ramybė užviešpataus mūsų sielose ir namuose.

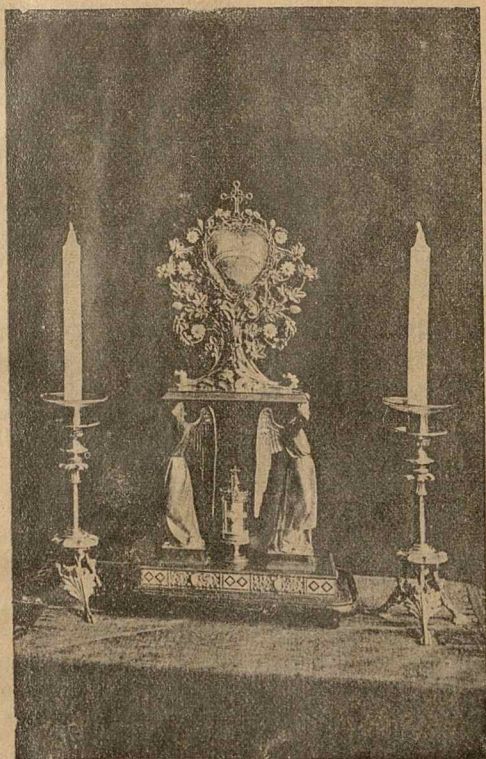
Pasiaukojusios šeimynos nariai stengiasi geriau pažinti Kristų, kurį apsirinko savo Viešpačiu ir Globėju, — pažinti Jo gyvenimą, Jo mokslus ir darbus. Mat jei kas ko nežino, tas to ir nemyli. Todel jie dažnai skaito evangeliją, šventąją istoriją, gyvai domisi Bažnyčios gyvenimu, vargais ir kovomis. Myli jie Bažnyčią, kaip savo šventą Motiną, ir su džiaugsmu jos klauso. — Be to, jie skaito Dievo Motinos, šventųjų gyvenimus, dvasinio gyvenimo ir doros knygas, kad galėtų laikyti savo sąžinę laisvą ypač nuo sunkios nuodėmės, ir išmokyti pašventinti savo darbus ir vargus.

Glaudūs bičiulystės santykiai turi užsimegzti tarp šeimynos narių ir mylinčios Atpirkėjo Širdies. Ir ko nedaro meilė! Šeimynos nariai turi jautrią širdį Kristui: kiek galima jie iškilmingiausiai švenčia Švenč. Jėzaus Širdies ir Kristaus Karaliaus šventes, — nes tai jų Globėjo ir Viešpaties šventės. Taip pat ir kiekvieną pirmąjį mėnesio penktadienį arba sekmadienį, pavestą Jėzaus Širdies garbei, jie moka kuriuo nors būdu pagerbti ir jei gali, priima šv. Komuniją. Dažnai jie paveda dieviškajai savo Globėjo Širdžiai savo maldas, savo rūpesčius, savo vargus, savo kentėjimus, savo užsiėmimus, reikalus ir darbus.

Tad įeidamas ar išeidamas iš kambario žvelk į Jėzaus Širdies paveikslą, rengdamasis į darbą ar kelionę, pavesk Jėzui savo reikalus ir paprašyk palaiminimo; kada pagundos ateina, pavesk Jam savo širdį ir naujink ištikimybę: neleisk, Jėzau, kad aš Tave įžeisčiau, — verčiau mirti, negu Tave įžeisti! O kada nuodėmė, per nelaimę, į širdį įsibrauna, tuoj prašyk: Jėzau, myliu Tave ir gailiuosi... pasigailėk manęs ir atleisk! — Kada tau pasidaro del ko nors labai sunku ir nebežinai, kaip čia pasielgti, — pasiklausk savo geriausio Bičiulio, V. Jėzaus patarimo, kad ir trumpu atsidūsėjimu į Jo Dieviškąją Širdį.

Bet, gal, sakysi: Kaip aš sugebėsiu tuo būdu gyventi? juk tai man, vargo žmogui, tiesiog negalima! — Be abejo, tai yra gilesnis

vidujinis gyvenimas ir didesnis tobulumas. Tačiau pamėgink, ar tau nepasisėks. Juk daugybė krikščionių gyvendami moterystėje ir šeimos, prie ūkio, prekybos, fabriko, pramonės, gyvendami pačiame triukšme ir išsiblaškimų sūkuryje, vis dėlto sugeba vesti vidujinį gyvenimą glaudžiuose santykiuose su Jėzumi. Jei jie gali, dėl ko tu negalėtum? Juk ir tau brangus yra dangus, sąžinės nekaltumas, sielos džiaug-

Jėzaus Širdis šeimynų vienybės ir meilės degamasis Ugniakuras.

smas ir ramybė, juk ir tave lydi tavo Dieviškojo Globėjo malonė! Tad pamėgink, daryk pastangas ir prašyk sau Atpirkėjo, kad uždegtų tavo širdyje savo šventą meilę.

2. Pareigų gyvenimas.

I. Pasiaukojusi Švenč. Jėzaus Širdžiai šeimyna visiškai pasiduoda šventos mūsų Motinos, Katalikų Bažnyčios, mokymui ir apsiima gerbti mūsų šventojo Tėvo, Romos popiežiaus nurodymus.

II. Krikščioniškieji tėvai aukoja save, savo vaikus ir visus savo namus dieviškai mūsų Viešpaties Širdžiai; kas metai jie naujina tą aukojimą Švenč. Jėzaus Širdies šventės dienoje (arba kurioje nors jos aktovos dienoje) arba Kristaus Karaliaus šventėje (paskutinis spalio mėnesio sekmadienis).

III. Jėzaus Širdies paveikslas ar statula turi būti šeimynoje garbės vietoje.

Pareigos Dievo atžvilgiu.

a) Krikščioniškieji tėvai ištikimai laikys Dievo ir Jo Bažnyčios įsakymus ir rūpinsis, kad ir jų vaikai juos laikytų; taip pat ir vaikai iš savo pusės juos laikys gerai ir sąžiningai.

b) Kas vakaras maldos bus kalbamos, jei galima, bendrai su vaikais, — o jei aplinkybės leidžia, tai ir bendrai su visais namiškiais ir tarnais.

c) Tėvai ir vaikai, vis tiek ar jie būtų jauni ar vyresni, eis dažnai prie šv. Komunijos. Kiek galima šv. Komunija neturi būti praleidžiama didesnėmis Bažnyčios šventėmis, ypatingomis švenč. Panos Marijos šventėmis ir kas pirmąjį kiekvieno mėnesio penktadienį ar sekmadienį.

Vyro su žmona ir su vaikais tarpusavy pareigos.

a) Jie laikys katalikiškosios moterystės įstatymą visame jo grynume.

b) Jie gyvens vienybėje ir ramybėje.

c) Tėvas ir motina laikys savo šventą pareigą duoti vaikams tikrą religinį auklėjimą tikroje katalikų dvasioje, šalinus nuo blogos knygos ir saugos juos nuo pavojingų jų tikėjimui mokytojų.

d) Jei pas kurį vaiką pasirodytų dvasinis pašaukimas, tėvai tikram pašaukimui nedarys jokių kliūčių.

e) Atsimindami, kad sau ir savo vaikams pirmiausia reikia ieškoti Dievo karalystės, tėvai rūpinsis, kad jų vaikai nesueitų į moterystę, pavojingą jų tikėjimui ir dorai.

Pareigos tarnautojų ir kitų.

a) Tėvas ir motina savo pavyzdžiu ir žodžiu rūpinsis, kad tarnai katalikiškai švenstų sekmadienius ir šventadienius, klausydami šv. Mišių, ir jiems, kiek galėdami, suteiks palengvinimo gero kataliko pareigoms atlikti.

b) Jie su jais elgsis meilėje ir kantrybėje.

c) Kalboje visi šeimos nariai pratinsis laikyti didelio meilimumo viens kito atžvilgiu, atsimindami mūsų Viešpaties žodžius: „Mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies“ (Mat. 11, 29).

d) Rūpestingai vengiama visko, kas galėtų sumažinti šeimos narių skaistybę; todėl šalinama iš namų kiekvienas mažiau tikęs paveikslas, piešinys ar statula, niekas nesiima mažiau padorios mados apsi-
taisyse; namuose nepasirodys jokia pikta ar bedieviška knyga, nė joks netikęs laikraštis.

e) Šeimos motina niekumet nepakės, kad jos akivaizdoje būtų vedamos mažiau padorios kalbos.

APIE DVAS. DALYKŲ BRANGUMĄ

**Rūpindamies savo dvasine pažanga, mes neturime
jos siekti bendrumoje, bet atskiruose dalykuose.
Taip pat svarbu yra klausyti Dievo įkvėpimų
ir stengtis juos tuojau gyvenime įvykdyti**

1. Dvasinio gyvenimo mokytojai paduoda mums vieną priemonę, labai naudingą mūsų pažangai: „Nesiimk siekti tobulumo tik jo bendrumoje ir, taip sakant, ištisoje jo visumoje, bet imkis jo ypatinguose ir atskiruose dalykuose“.

Kasijonas pasakoja, kad kartą abatas Mozė viename dvasiniame pasikalbėjime klausęs savo brolių vienuolių, ko jie nori pasiekti darydami tiek daug darbų, pasninkų, budėjimų, maldų ir pasimarinimų? „Dangaus karalystės“, atsakė tie. „Aš gerai žinau“, į tai jiems atsakęs Mozė, „kad toks yra jūsų paskučiausias tikslas; bet čia aš klausiu apie jūsų artimesnįjį tikslą atskiruose dalykuose, kurio jūs turite siekti, norėdami savo paskučiausiąjį tikslą pasiekti. Vyriausias ūkininko tikslas yra, be abejojimo, gausinga piūtis, kuria jis galėtų apščiai gyventi. Tačiau visas jo rūpestingumas ir stropumas pirma linksta kur kitur: jis stengiasi išdirbti ir pagerinti dirvą, ir ją nuo piktžolių apsaugoti, — nes tai yra tikroji priemonė jo tikslui pasiekti. Pirklio tikslas yra praturėti, tačiau visą savo rūpestingumą jis atkreipia į atskirus pirklybos dalykus, ir nuolat galvoja, kuri pirklybos rūšis ir kurie interesai yra tinkamiausi jo tikslui pasiekti, ir tiems dalykams jis pašvenčia visą savo trūšą ir stropumą.

Panašiai siekias šventumo turi daryti. Jo vyriausias tikslas yra sielos išganymas. Tačiau jis neturi tenkintis bendrumoje jo siekti ir sakyti: „Aš noriu būti išganytas; aš noriu būti geras; aš noriu būti tobulas“. Ne, jis turi savo akis kreipti į atskirus dalykus, į geidulius bei klaidas, kurios jam labiausiai kliudo; į dorybę, kurios jam ypatingai trūksta, ir nenuilstamai darbuotis šalindamas kliūtis ir siekdamas dorybės. Tuo būdu jis sugebės žingsnis po žingsnio daryti pažangos, taisydamasis tai šiame tai aname dalyke, kad savo tikslą pasiektų“. (In vitis Patrum).

2. Tokią pat priemonę nurodė kitas atsiskyrėlis vienam vienuoliui. Šis vienuolis iš pradžios buvo uolus savo dvasiniame gyvenime; bet vėliau apsileido ir pateko į didelį atšalimą. Pagaliau kilo jame ilgesys pirmojo geresnio gyvenimo ir jis panorėjo prie pirmojo savo uolumo sugrįžti. Tačiau pajuto didelį sunkumą. Matydamas, kad visi keliai jam uždaryti, nebežinojo, nuo ko jis turi pradėti, kad vėl sau kelią praskintų. Tame varge paguodė jį minėtasis atsiskyrėlis, pasakodamas jam vieną palyginimą:

„Vienas žmogus“, kalbėjo jis, „pasiuntė savo sūnų apdirbti paveldėtą, bet erškėtynais ir krūmais apžėlusį žemės sklypą. Pamatęs, kiek tai reikės darbo, sūnus prarado drąsą; užuot dirbęs, jis atsigulė ir nieko nedirbo nei pirmą nei antrą dieną. Sužinojęs apie tai tėvas, tarė jam: „Mano sūnau, tu neturi žiūrėti į visą žemės sklypą ir manyti, kad visą iš karto turi sutvarkyti. Imk kasdien po dalį, tiek, kiek žmogus į dieną gali nudirbti“. Sūnus pasekė tuo patarimu ir netrukus visas žemės sklypas buvo puikiausiai išdirbtas“.

3. Svarbiausia priežastis, dėl ko mes tiek mažai tepažengiame pirmyn ir dėl ko mums Dievas nesuteikia gausesnių malonių, yra ta, — tai mes privalome gerai įsidėmėti, — kad mes gerų pasiryžimų ir troškimų, kuriuos Dievas mums įkvepia, nevykdome darbu. Kadangi mes duodame Jam taip netikusių atskaitą iš tų malonių, kurias Jis mums davė, — nes jomis kaip reikiant nepasinaudojame, — tai Jis neduoda mums didesnių malonių.

Mūsų tobulumo dalyke Jis elgiasi su mumis, kaip dailia raščio mokytojas su savo mokiniu. Kol šis pirmosios raidės kaip reikiant neparašo, neduoda jam kitos rašyti. Lygiai kol mes Dievo suteiktųjų malonių gerai nesunaudojame, Jis nesiskubina mums duoti kitų didesnių malonių. Ir priešingai juo labiau kas nors stengiasi klausyti gerų įkvėpimų, kurių Jis jam ypač maldos metu suteikia, ir rūpinasi juos darbu vykdyti, juo labiau Dievas linksta didesnių malonių jam suteikti.

Labai tiksliai apie tą dalyką kalba Tėvas Avilia: „Kas gerai sunaudoja Dievo suteiktą pažinimą, tas gauna naujos šviesos dalykams, kurių dar nepažino. Bet kuris gerai jo nesunaudoja, negali laukti kitos šviesos. Nes visai teisingai Dievas galėtų jam pasakyti: „Kam tu nori dar daugiau mano valią pažinti, jei tu jos nepildai tuose dalykuose, kuriems ją pažinai?“

Jei tu nevykdai darbu tųjų šventųjų troškimų ir įkvėpimų, kuriuos Dievas tau duoda, kaip drįsti laukti, kad Jis tau dar aukštesnių įkvėpimų duotų? Kaip tu gali maldoje prašyti Dievo, kad Jis tau suteiktų šią ar aną malonę, kurios tu trokšti, jei tu nenori taisyti tokiame dalyke, kuriame pasitaisymas tau būtinai reikalingas, ir kuriam Dievas jau buvo tau suteikęs daugybę įkvėpimų ir paskatinimų? Aš nesuprantu, kaip toks žmogus, kurs sąmoningai pasilieka ydose, kad ir mažos jos tebtų, gali drįsti pakelti savo akis prie Dievo ir savo burną atidaryti prašydamas „Jo suteikti nepaprastų malonių!“. Jei jų norime gauti, pirma klausykime Dievo įkvėpimų ir juos vykdykime darbu“ (M. Avila 1 kn. 241 psl.).

4. Bendrai visi šventieji moko, kad jei kas gautąsias Dievo malones gerai sunaudoja, tas darosi vertas gauti naujų; ir priešingai, kuris netikusiai jas sunaudoja, nepelno daugiau gauti. Išminties knygoje Išminčius svarsto, kas do priežastis buvo, kad manna sušildyta menkų saulės spindulių, tuojau tirpo, o ugnis negalėjo jos sunaikinti, nors ugnies karštis buvo didesnis negu saulės: „Kad visiems būtų žinoma“, atsakė jis, „jog reikia dar saulei neužtekėjus Tave aukštinti ir auštant Tave garbinti“ (Išm. kn. 16, 28).

Tai reiškia, nubausti tingumui tų, kurie tinginius nenorėdavo kelti prieš aušrą, kad greitai priimti Dievo dovanas, leido Dievas, idant pirmieji saulės spinduliai atimtų jiems visos dienos maistą.

Tą patį nuostabiai gražiai moko mūsų Dieviškasis Išganytojas palyginime apie dešimtis minų (Luk. 19, 12). Vienas aukštos kilmės žmogus išėjo į tolimą šalį gauti sau karalystės ir paskui vėl sugrįžti. Bet pirm iškeliaudamas jis padalino savo tarnams pinigų, paliepdamas verstis, iki sugrįš. Sugrįžęs pareikalavo iš jų atskaitos ir davė jiems valdžios tokiame miestų skaičiui, kiek jie buvo laimėję minų. Laimėjusiems dešimtį minų davė valdžios dešimčiai miestų, laimėjusiems penkias minas davė valdžios penkiems miestams. — Išganytojas nori tuo mums parodyti, kad kaip anas karalius savo ištikimiesiems ir stropiems tarnams atlygino duosniai ir virš saiko (nes koks gali būti lygumas tarp dešimties minų ir dešimties miestų?), taip ir Jis gausiai savo malonių ir palaimų išlietų ant mūsų, jei tik Jo dieviškus įkvėpimus gerai sunaudotume ir ištikimai juos darbu vykdytume; o jei mes Jo įkvėpimus netikusiai sunaudosime, tada ne tikėtai atims mums tai, ką buvo davęs, bet dar baus mus, kaip įvyko su netikusiuoju tarnu, kuris gautąją miną, užuot ją vertęsis, įsivyniojęs į skepetą laikė.

5. Apie pasaulinės garsenybės tapytoją Apelesą pasakojama, kad jis nors turėdavęs daugybes užsiėmimų, vis dėlto nepraleisdavęs nė vienos dienos, kurioj nebūtų lavinęsis savo mene ir ko nors netapęs. Pasi-traukdamas nuo kitų užsiėmimų, jis paprastai sakydavęs pasiteisindamas: „Šiandien dar nė vieno brūkšnelio nepadariau“. Tuo būdu jis tapo toks garsus menininkas.

Taip pat jei tu nori būti tobulas, nepraleisk nė vienos dienos nepadaręs bent vieno brūkšnio, tai yra, nepadaręs bent vieno žingsnio dorybėje pirmyn. Padaryk kasdien vieną kitą apsimarinimą, atsižadėdamas savęs, taisykis kasdien iš ydos, į kurią paprastai savo užsiėmimuose įpuoli, ir greit pasijusi neveltui gyvenąs. Jei per vidudienio sąžinės sąskaitą pamatysi, kad šią dieną pusę nieko savęs taisyčiai nepadarei, kad nė viename dalyke savęs neatsižadėjai, kad nė vieno nusižeminimo akto nepadarei, nors progų turėjai daugybę, tada šią pirmąją dienos pusę laikyk savo pažangai prarastą, ir tvirtai pasiryžk likusiąją dienos dalį naudingiau praleisti. Taip darydamas, palengva didelės pažangos pasieksi.

—•••C•••—

Tikroji Jėga

Dievas yra tas, kurs padaro jummyje
ir norėti ir vykinti, kaip jam patinka.
Pil. 2, 13.

Nuo Dievo ateina tikroji jėga
Pagundas visas nugaleti,
Nes Jojo malonių gausioji banga:
Ir vykinti ir panorėti.

Spindulelts.

Tobulumui pasiekti labai yra svarbu nedaryti jokio sąmoningo prasižengimo ir nė kiek neleisti savo uolumui sumažėti.

1. Augti dorybėje ir tobulume ypatingai mums padeda vengimas kiekvieno sąmoningo prasižengimo. Kasdieninių nuodėmių yra dvejos rūšies. Į vienas tų nuodėmių gali įpulti ir labai dievobaimingi asmenys: tai gali įvykti iš įgimto silpnumo, nežinojimo ar neapsižiūrėjimo, nors ir ne be to, kad jokio apsileidimo neprisimaišytų. Kaip kasdieninis patyrimas rodo, tos rūšies nupuolimai sukelia Dievo taruose, kurie vaikščioja prieš Dievą tiesos dvasioje, ne tiek nuliūdimo, kiek nusižeminimo. Del tų prasižengimų Viešpats nenugrėžia nuo jų savo veido; priešingai, tokiems Dievas suteikia naujų malonių, stiprina juos nauja dvasia, jei tik jie su nusižeminimu ieško pagalbos pas Dievą.

Bet yra ir kitos rūšies kasdieninių nuodėmių, kurias atšalę ir apsileidę Dievo tarnystėje asmenys sąmoningai ir laisva valia daro. Tokie prasižengimai labai kliudo Dievo malonės veikimą sieloje ir sumažina gausesnės malonės, kurių siela gautų, jei panašių prasikaltimų nebūtų. Tokie prasižengimai padaro, kad maldoje mes esame sausi, apsunke, be skonio bei malonumo, kad mums dažnai trūksta dvasinės paguodos, kad Dievas nukreipia nuo mūsų savo palankumą ir mažiau beduoda mums savo pagalbos.

Jei tat norime tobulume pažangos daryti ir palenkti Dievą, kad daugiau malonių mums teiktų, kiekvienos laisvavalios nuodėmės turime rūpestingai saugotis. Jau ir taip gana jų padarome iš nežinojimo ar neatsargumo; kam dar didesnių bedauginti? Del mūsų iš prigimties nepastovios vaizduotės mes esame ir be to gana išsiblaškę maldos metu: kam dar laisvavalių išsiblaškimų be pridėti? Mes ir taip turime gana silpnumo, del kurio mes tiek kartų nusižengiame mūsų šventiems įstatams: kam dar norėti sąmoningai juos laužyti?

2. Šv. Bazilijus nurodo mums kitą priemonę, labai tikusią tobulumui greitai laiku pasiekti, būtent, mes turime nė kiek nesustoti dorybės kelyje. Yra žmonių, kurie kartais yra pilni uolumo ir maldingumo, bet greitai ir sustoja. Tu panašiai nedaryk, ženkl nuolat pirmyn savo pradėtoju keliu be jokio sustojimo ir atsimink, kad dvasinio gyvenimo kelionėje daugiau pavargsi sustojęs negu keliaudamas. Nes su dvasios lavinimais nėra taip kaip su kūno. Nuolatinis darbas kūną nuvargina ir nusilpnina, dvasia gi, juo daugiau darbuojasi, juo daugiau įgauna gyvybės jėgų, anot lotynų priežodžio: „Lankas lūžta nuo pertempimo, dvasia nuo palaidumo“.

3. Šv. Ambrozijus sako: „Panašiai kaip lengviau yra į jokią nuodėmę neįpulti ir nekaltumą išlaikyti, negu nupuolus tikrą atgailą daryti: taip pat lengviau yra maldoje ir pamaldume uolumą išlaikyti, negu po ilgo išsiblaškimų vėl susikaupti“. Kada kalvis išėmęs iš ugnies įkaitintą geležį plaka kūju, norėdamas įduoti jai reikiamą pavidalą, bekaldamas

neduoda jai visai atšalti, bet vėl deda į ugnį, kad vėl greitai įkaistų ir pasidarytų lanksti kaip pirma.

Taip ir mes niekadės neturime leisti pradingti mūsų maldingumo šilimai; nes jei mūsų širdis pasidarys šalta ir kieta, tada jau tik su dideliu vargu bepajėgsime ją sušildyti ir suminkštinti. Tai mes patys žinome iš patyrimo. Kad ir kažin kokią didelę pažangą dorybėje būtų kas nors padaręs, tačiau jei jis kurį laiką apsileidžia, išsiblaško ir nebedaro laiku savo dvasinių lavinimų, tai jis per keletą dienų nebetenka visko, ką per ilgą laiką su dideliu vargu buvo įgijęs. O jei jis panori vėl susikaupti, tada jis sutinka daugiau kliūčių ir sunkenybių negu pirma, ir vargu nepasieks tą tobulumo laipsnį, kuriame buvo pirma. Tie gi, kurie uoliai eina dorybės keliu, kurie nuolat stengiasi palaikyti savyje maldingumo ugnį ir ištvermingai pildo savo dvasinius lavinimus, ne tik lengvai išsilaiko tobulumo aukštumoje, kurią pirma buvo pasiekę, bet be to dar trumpame laike didelės pažangos padaro. O dar jie nė laiko nepragaišina ir negriauja iš naujo to, ką pastatė, kaip tai daro atšalėliai, kurie tai bėga tai sustoja, ir taip visą gyvenimą stato ir griauja, audžia ir vėl ardo, ir niekumet su savo audimu nebaigia. Nes uolieji negriaudami, be paliovos stato, ir, savo nuolatiniams lavinimais diena po dienos gaudami vis naujų pajėgų ir didesnio lengvumo tolesniam statymui, milžiniškais žingsniais daro pažangos tobulume. Tai ir išminčius patvirtina, sakdamas: „Tingį ranka gimdo neturtą, stipriųjų gi ranka įgyja turtą“ (Apveizd. 10, 4). „Darbščiųjų siela gausiai pasotinama“ (ten pat 13, 4).

4. Vienas senovės Tėvų lygina atšalusius ir uoliuosius su dviem tarnų klasėmis. Atšalusieji ir apsileidusieji, sako jis, kurie lyg dėl susenėjimo rodos pavargę ir nebedaro pažangos, yra panašūs į pasenusius tarnus. Šie nebepildo jokių patarnavimų namuose, tik vaikščioja, sėdi prie valdovo namų durų ir pasakoja kits kitam pasakas. Jiems, kaip seniems tarnams, duodama dar išlaikymas; bet jie niekadės nebepasiekia valdovų malonės ir nebegauna paaukštinimo; apie juos beveik nė nepamąstoma. Bet dar ten matai ir kitų jaunų tarnų, jaunų vyrų, kurie taip uoliai ir veikliai valdovams tarnauja, kad jiems per visą dieną beveik netenka sustoti ar prisėsti. Vos išgirsta valdovo paliepimą, tuoj ir išpildo. Tokie yra malonėje pas valdovą; jie ir paaukštinimų gauna. Taip dedasi Dievo tarnyboje su uoliaisiais: savo uolumu jie randa malonės pas Dievą ir daro didelės pažangos tobulume.

Jiems niekad nėra sunku, nes jeigu kas ką myli, tai mielai pasišvenčia. Jie mato vyresniuose lyg patį Kristų, o Kristų labai myli, taigi ir savo perdėtinius, kurie pavaduoja Dievą, myli, klauso ir pildo jų įsakymus didžiausiame tobulume, sulig žodžiais: „Kas jūsų klauso, tas manęs klauso“ (Luk. 10, 16).

Jie yra panašūs arams, kurie turėdami stiprius sparnus, į aukšteses iškelia net sunkiausius grobinius. Taip ir šie uolieji lyg įgiję sparnus, pakelia net didžiausius uždėtus jiems darbus, o neuolieji priešingai vaikščioja visumet lyg kaž ką prislėgti, prispausti, sugniužyti.

Truputį pagalvojo

Vienas žymus prancūzų karininkas — lakūnas, visumet tyčiojosi ir juokėsi iš tikėjimo ir tikinčiųjų, ypač iš vieno savo kareivių, kurs anot jo „tikėjo“.

Vieną gražią dieną tas karininkas turėjo išmėginti naujai pataisytą orlaivį, ir po piet, pasikėlė su tuo „tikinčiu“ kareivių aukštyn net virš debesų. Karininkas džiaugdamasis, kad orlaivis buvo gerai pataisytas ir sako kareiviui: „Žinai, dabar galėsi va ilgėsnį laiką paskrajoti, pasigerėti debesų ir dangaus mėlynės gražumu“.

Kareivis sutiko ir juodu pakilo aukštyn.

— Kažin — pradėjo kareivis — kur tos erdvės galas?

— Kaip galas? Erdvė begalinė... tą tai sunku suprast, toj erdvėj yra visos planetos, o jų yr devynios galybės! Kai kurie dangaus kūnai didesni už mūsų žemę.

— Kaip? — paklausė kareivis — ar tos planetos ir kabo toj erdvėj?

— Ne! — atsakė karininkas.

— Na tai kaip gi laikos tos planetos erdvėj?

— Jos turi tokią jėgą...

— O iš kur toji jėga?

— Fe, iš tikrųjų kvailas — sako supykęs karininkas — erdvėj dangaus kūnai taip gražiai sutvarkyti, kaip šito mūsų orlaivio mašinų, ir...

— Bet...

— Bet kas?

— Bet tokį mažą orlaivį sutaisyti, ir tai žiūrėkit, kiek išmintingų žmonių galvojo, kol padarė, ir tai dar benzino reikia, valdyt reikia, genda ir t. t., o čia, tokios didžios planetos, tokios jėgos, tiek laiko bėga, negenda — kokios gi čia reikėjo išminties, mokėjimo, jėgų, kad viską taip gražiai padaryt, taip gudriai sutvarkyt?

— Iš tikrųjų esi kvailas — atsakė nekantriai karininkas — tai savaime eina.. tai gamtos jėgos veikia!

Bet visgi, kol jūs nepaleidžiat motoro, orlaivis neskrenda savaime! Aš benzino neįpilsiu — irgi neskris! Žinot, o kas dar įdomiau, kad toks mažas orlaivis negali pats savaime pasidaryt?, savaime skrist — kaip gi galėjo savaime tokios didžios planetos, dangaus kūnai pasidaryti? Juk ir jūs pats vakar mane barėt sakydami, jog ir „Saliamonas iš tuščio boso nepripila“. Galop, iš kur gi atsirado gamtos jėgos?“

Kareivis nutilo.

Jau grįžtantis orlaivis siekė žemės, o karininkas vis dar buvo giliai užsimąstęs.

Kitą dieną karininkas pašaukė „tikintįjį“ kareivį pas tave. Kareivis nusigandęs drebėjo. Karininkas, lig šiol žiaurus apsiėjime su kareivių, dabar, švelniai pažiūrėjo į kareivį, ir suspaudęs jam ranką tyliai pasakė: „Ačiū tau! Tu privertei mane pagalvot, o pagalvojęs supratau jog yra dangaus ir žemės Sutvėrėjas! Aš... dabar irgi tikiu į Dievą! Dar sykį ačiū! Man liūdna, kad aš ligšiol niekad apie tai nemąščiau... bet, jau radęs kelią nekumet nepamesiu!“

LEISKITE MAŽUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

Sutiko verčiau mirti, bet nemeluoti

Prieš keleta metų iš Liverpolio uosto išplaukė laivas, kuris turėjo pasiekti Ameriką. Ketvirtą dieną po savo išvažiavimo, kai jau garlais vis plaukė toli jūrose, buvo netikėtai laive surastas kokios devynerių metų vaikelis, kuris lindėjo pasislėpęs tarp įvairių rakandų ir maišų.

Jis buvo vienas sau: neturėjo nei tėvų, nei brolių ar seserų. Niekas negalėjo pasakyti, kas jis toks ir iš kur. Nors rūbelis jo buvo suplyšęs, — vos laikėsi ant nugaros, bet iš akių ir viso sudėjimo spindėjo vaikelio nekaltybė, atvirumas ir tiesos mylėjimas.

Tuoįs jis buvo nuvestas prie garlaivio kapitono, kurs suraukęs antakius griežtu ir aštrių balsu užklausk: — Kaip tu toks ir toks drįsai į mūsų laivą slapta niekam nesakęs įlįsti ir pasislėpti?

— Mano patėvis čionai mane patalpino, — atsakė vaikelis, — jis pasakė negalys mane ilgiau maityti ir pinigų neduosiąs užmokėti už laivą, kad nuvežtų mane į Halifaksą pas mano tetą.

Kapitonas netikėjo nė vienam šio vaikelio pasakytam žodžiui. Mat ir priežasties buvo netikėti, kadangi labai dažnai net šiuo pačiu būdu būdavo meluojama, kad išsisukti. Daugelyje laivų randama dažnai tarp valizų ar šiaip daiktų užsislėpusių vyrų ir vaikų, kad tuo būdu nemokamai perplaukti į antrą pusę. Del to ir dabar kapitonas taip žiauriai elgėsi su šiuo vaikiu.

Praleidus vieną ir kitą dieną, vis buvo vaiko klausama, o jis tą patį kartojo, nieko nei pridėdamas nei atimdamas.

Pagaliau kapitonas išėjo iš kantrybės, pagriebė vaikelį už sprando ir smarkiai pakratė. Purtydamas šaukė: „Jei tu man per dešimt minučių nepasakysi teisybės, aš liepsiu tave pakarti!“

Vargšas vaikelis stovėjo prieš jį drebėdamas. Kapitonas pasiėmė laikrodį į rankas ir pradėjo skaityti minutes. Vaikelis išbėgo ir prisipildė skausmu, bet drąsiai pakėlęs galvą žiūrėjo kapitonui į akis. Jau praėjo aštuonios minutės. — „Tu turi tik dvi minutes gyvenimo! suriko kapitonas: Vaike, sakyk greičiau teisybę ir tik tuo būdu išgelbėsi savo gyvybę!“

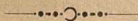
— Ar valia man pasimelsti? paklausė vaikutis, pakėlęs savo akyles į audringą piktojo vyro veidą.

Kapitonas nepasakė nė vieno žodžio tik linktelėjo galva pareikšdamas sutikimą. Maldingai vaikelis atsiklaupė ant laivo lubų, sudėjo rankes ant krūtinės, pakėlė akis į dangų ir sukalbėjo „Tėve mūsų“, paskui „Sveika Marija“, o pabaigoj pridėjo „Maloningoji dangaus Karaliene, pasiimk mane pas save į dangų. Aš jau esu pasirengęs mirti, bet nemeluosiu.“

Visų akys buvo į jį atkreiptos ir girdėjosi, kai žmonės patyla verkšlens ir šluostėsi ašaras. Net ir kapitonas susijaudino. Jis žengė

prie vaikelio, pakėlė jį nuo žemės ir pareiškė, kad jis tikis pasakytiems žodžiams ir nieko bloga jam nedarysias.

Tokį reginį susilaukti ant laivo lubų buvo retenybė, kad toks vargšas, be jokio užtarymo vaikelis, pasiryžęs verčiau mirti nekaip meluoti! Del to po šio įvykio jis turėjo iki kelionės galo draugų per pilniausiai. Prieš tai niekas nenorėjo apie jį nė žinoti, dabar kiekvienas stengėsi parodyti jam savo meilę ir pagarbą.

Ką Jėzus veikė Nazarete, būdamas dar vaikas?

Jėzus būdamas mažas, gyveno su savo motina Marija ir globėju šv. Juozapu Nazarete.

Jo globėjas šv. Juozapas buvo neturtingas dailydė, o Marija šiaip darbininkė. Taip ir augo Jėzulis neturtingoje šeimoje ir prastuose nameliuose.

Jėzus, būdamas tokiu pat vaiku kaip ir aš, padėdavo motinai ir globėjui dirbti, Marijai atnešdavo vandens, malkų, daržą kasdavo ar aslą pašluodavo, o šv. Juozapui padėdavo obliuoti, piauti ar tašyti.

Jėzus visados ir visur buvo tvarkingas: rytą atsikėlęs, apsivelka, nusiprausia ir meldžiasi, o pasimeldęs bėga pas šv. Juozapą ar Mariją ir tenai dirba ką tik Jie liepia.

Kaip visur taip ir valgyme Jėzus turėjo saiką, nepersivalgydavo ir neapsigerdavo, o geresnius kąnelius palikdavo kitiems, sau pasiimdamas prastesnius. Praėjus dienai, Jėzus vėl pasimelsdavo prie savo Dangiškojo Tėvo, padėkodavo už Jo malones ir bėgdavo miegoti.

Tad taip ir praleisdavo Jėzulis, mano metų būdamas, visą dieną.

Jėzus, būdamas mažu vaikučiu Nazarete, buvo pavyzdys kitiems Jo amžiaus vaikams: kaip jie gyvendami prie tėvelių turi juos gerbti, mylėti ir Jiems darbe padėti.

Ir mes, vaikučiai, galime tokiais būti ir turime tokiais būti kaip buvo Jėzus, nes atsiminkime kiek privargo mūsų tėveliai mus beaugindami.

Petras Žikaras.

13 metų (laimėjo pirmą premiją).

Iš anglių kasyklos į kunigus

Vokiečių lakraščiai paskelbė labai įdomią žinią. Vienas berniukas, lietuvis Liudv. Mendelis 4 m. nuvažiavo Amerikon su visa šeima. Berniukas turėjo nuo pat mažumės anglių kasyklose darbuotis. Stumdamas anglis turėdavo knygą ir mokindavosi. Jo rūpesniu tėvas įsisteigė krautuvej. Berniukas užsidirbo savo rankomis tiek pinigų, kad savo brolius ir seseles išleido į aukštuosius mokslus, o pats tapo kunigu. Romoj jį pašventė į kunigus. Gabus mūsų tautietis priklauso Baltimorės vyskupijai. Vokiečiai stebisi vaikino darbštumu ir uolumu. Dar mažas būdamas gerai mokėjo keturias kalbas: lietuviškai, angliškai, rusiškai ir lenkiškai. Jo primicijos įvyko š. m. sausio mėn. 15 d. Ryme.

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Baisioji naktis

uvo 14 — 15 gruodžio naktis 1863 m. Tuo laiku per Kanados pusnynus keliavo vyskupas Graudin su mažu indijonų berniuku. — Dėkui Dievui, jau tebėr keliauti tik mylios trečdalis. Tada mes galėsime šunis iškinkyti ir šiek tiek pasilsėti. Sniegas pusto, audra siunta. Vyskupas tik žiūri į tolumą norėdamas išvysti ledų kalnelį — užvėjęlę ar žiūrėdamas žemyn, kad šunes bėgtų keliu. Netrukus kelio jau nebesimatė sniegas jį užnešė. Atsidūrė nežinomoj padėtyj.

Vyskupas išlipo iš rogučių apsidairyti. Drebantį berniukas pusbalsiai tarė: „Tėve, šaukimės pagalbos!“ Juodu šaukė, bet niekas neatsiliepė tik įsiutusios pūgos siautė ir kaukė. „Dangaus Karalienė, neužmiršk mūsų! Neapleisk mūsų“ — kalbėjo vys-

kupas. Drąsus misijonorius leido šunims bėgti ten, kur jie nori, manydamas, kad šunes instinktyviai bėgs keliu. Bet aplinkui tebuvo tik ledai ir sniegas. Taip jie klaidžiojo po ledų jūrą aplinkui.

„Aš esu taip pavargęs! Atsilsėkim bent kiek!“ — tarė berniukas. Tą patį pastebėjo ir vyskupas, kad ir jo jėgos vis mažėja ir nutarė pasilsėti. „Iškinkykim šunis“, tarė vyskupas. Iškinę atsisdėjo prie rogučių, prisidengdami jomis nuo vėjo; sėdėjo alkani ir nuvargę. Vyskupas pažvelgė į savo kelionės draugą ir tarė: „Ar nenori ant manęs sėstis!“ Berniukas prisiglaudė prie misijonoriaus krūtinės ir šildėsi, vyskupui riedėjo ašaros. Bandė abu užmigti ir gerai įsivyniojo į antklodes. Prie jų netoliese šunys sugulę drebėjo.

Vėjas vis siaučia ir drasko nuo keleivių rūbus. Apie miegą jau nebuvo galima nė manyti. Padėtis buvo rimta. Berniukas drebėjo nuo šalčio... rodos mirties šmėkla jau arti. „Tėve, jei mums čia reiks mirti, tai aš norėčiau dar išpažintį atlikti,“ atsiklaupė berniukas prieš vyskupą ir rankas suėmęs išpažino savo kaltes. „Vaikeli jei Dievas nori, kad mes čia mirtume, teisipildo Jo valia! Danguje būdami mes galėsime už savo brolių atsivertimą melstis. Taip! Aš noriu daug melstis!“

Dar valandėlė ir šaltis juodu baisiausiai suėmė. Vyskupas atstojo ir greitai pakinkė šunis. Keliavo toliau. Berniukas prašė valgyti, bet maisto visai nebuvo. Netrukus berniukas užmigo. Stovis visai rimtas. Reikia būtinai ilsėtis. Vyskupas išlipo iš rogučių ir aptiko sniego sluogsnį. Čia iškasė duobutę, ištiesė antklodes ir abu sugulė. Vis buvo geresnė užvėjęlė. Vis tik vėjas juodu ir čia pasiekė. Nuo kūno šilmos tirpo sniegas ir drabužiai šlapo gi vėjui papūtus drėgni

drabužiai vėl ledu sušaldavo. Trynė rankas bijodami, kad pirštai nenušaltų, bet vis tiek... mirties šmėkla vėl prieš akis.

Išaušo lauktas rytas. Kiek pavažiavus staiga berniukas surinkar: „Žemė, Žemė!“ Iš tikrųjų netoliese pasirodė žemė. Niekas nelaukdami artinosi prie žemės. Vyskupas pasiekęs žemę sukūrė ugnį, kad savo sąnarius šiek tiek sušildžius. Sėdint prie ugnies pamatė juodą, kad dvi šunų rogutės artinasi. Prisiartinus iš rogučių išlipo du žmogū ir eidami prie ugnies prašė: „Ak! Pasigailekit mūs paklydusiui!“ Paklydėliai nusiėmė nuo veido kailinius, berniukas puolė vienam ant kaklo šaukdamas: „Tėve, Tėve!“ Buvo tai berniuko tėvas.

Susišildę, misijonarius, berniukas ir anie du paklydusieji, važiavo prie misijų stoties. Atvažiavus į stotį vyskupas įėjęs bažnytėlėn pamatė prie altorių laikant juodai šv. Mišias, nes buvo manyta, kad „vyskupas jausušalo.“ Vyskupas tyliai atsiklaupė ir ašaros riedėjo per jo skruostus. Susikaupęs meldėsi prie Dievo, kuris neapleidžia, jei Juo pasitiki.

Paklausykime ką sako kinietis prefektas apie katalikišką auklėjimą

Vienoj Kinijos provincijoj (Kiangsu) esančioj vyskupo Lim. Tsu J. (kiniečio) globoj buvo neseniai pašvęsta nauja katalikiška kolegija (gimnazija). Iškilmsė vienas kinietis prefektas pasakė gilią ir turiningą kalbą, kurioj ypač štai kas įsidėmėtina:

„Nors ši mokykla grynai katalikiška yra ir katalikybe rūpinasi, visgi valstybei ji yra labai naudinga. Ir štai dėl ko. Mes esame liudininkais šių laikų didelio dorinio išsigimimo, o pagerėjimas šios žaizdos tik Katalikų Bažnyčios pagalba galimas.

Du mano draugu, viens jaunas vyras ir jauna moteris, kurie iki paskutinių laikų buvo dideli Bažnyčios priešai, visgi galutinai atsivertė. Į mano užklausimą: tegul nurodo priežastis dėl ko atsivertė, jaunikaitis atsakė: „Aš turėjau labai gražų paveiksluotą indą, kurį aš labai branginau; kartą man atėjo nelemta mintis sumušti tą indą, kad pamatyti, kas ten viduje randasi ir aš radau pilną skorpionų (nuodingų gyvūnų). Taip atrodo ir žmogus iš viršaus gražus pažiūrėti, viduje gi pilnas puvėsių ir blogybių. Toms blogybėms ir žemiems geiduliams suvaldyti aš nerandu kito įrankio kaip Katalikų tikėjimas“.

O toji jauna moteris šiaip prisipažino: Kai Muchango ir vėliau Mankene iškilo revoliucijos, aš mačiau pasibaurėtinų reginių. Aš pasi-jutau einanti tarp žmogžudžių ir kraujo liejimų. Žmonių nesuvaldytas žvėriškumas mane privedė prie minties, kad tik Katalikų Bažnyčios mokinamoji ir praktikuojamoji artimo meilė ir ji tik viena, o niekas kitas, gali išgelbėti pasaulį.

Tai šios yra priežastys dėl ko aš atsiverčiau, baigdamas sakė prefektas. Aš rimtai mokinausi jūsų religijos, nes manyje tų dviejų draugų žodžiai paliko neišdildomą įspūdį. Ir juo labiau aš vis mokinuosi, juo aiškiau man regis, kad tik Kat. tikyba yra vienintelis mūsų tautos išgelbėjimas. Dėl to džiaugiuosi gerbiamieji studentai, kad aš galiu jus šiandien sveikinti, nes jūs turite laimės katalikų religijoj gauti gražų išauklėjimą.

Radio — misijonorius!

Kenčia misijų šalys neturėdamos užtektino misijonorių skaičiaus. Pv. tėvų jėzuitų misijose — Tananarive darbo yra begalės, o darbininkų maža. Čia yra viso 135800 katalikų 108700 protestantai, o stbmeldžių apie 700000. Susijaudini beskaitant, kaip tie tėvai ten dirba. Vienas 70 metų amžiaus pats vienas aptarnauja 50 misijų stočių, žinoma atiduodamas paskutinius savo sveikatos likučius! Del to T. Poisson S. S. Tananarivo observatorijos vedėjas mano statyti radio siųstuvą, kad ir toli esančios parapijos, kurios labai retai susilaukia kunigo, galėtų tuo būdu susirinkę sekmadieniais nors išklausti pamokslo, o misijonioriams per tai kiek palengvės.

Kat. Bažnyčia netrukus laimės sau Japoniją.

Žinomas japonietis generolas Shinjiro Jamamoto, kuris Japonijos karaliaus, galima sakyti, yra dešinė ranka, šitaip rašo laikrašty „La Vie Catholique“ apie bažnyčios artimą ateitį Japonijoje.

„Valanda, kurios taip ilgai laukta, valanda, kuri rengia didelę pūtį, rodos galutinai jau artinasi. Gal dar daug sunkenybių teks šioje srityje pergalėti. O tos sunkenybės tai visa, kas iki šiolei dar vis trukdė. Bet mes turime kovoti su stbmeldybės klaidomis. Mes turime nugalėti tą civilizaciją, kuri nėra katalikiška, bet pagoniška. Diktatoriai, žinoma, suras dar įvairių persekiojimo būdų. Mokytieji, kurie baigė nekatalikų mokyklas irgi stos prieš. Gal ir valdžios aparatas, kuris dabar yra prielankus katalikybei, vieną dieną taps jos priešas. Visos tamsiosios jėgos griebis joms galimų priemonių, kad Japonijos tautai neleidus įplaukti į Dievo Bažnyčios ramybės uostą. Vis tiek, nors ir tai būtų, mes padėdami visą viltį ne mūsų nuopelnuose, bet Kristaus malonėse, taip pat meilėj ir prisirišime prie Jo Motinos Marijos, o ir kankinių misijonorių nuopelnai kartu su kitų gerų sielų užsitarnavimais nenueis niekais.“

* * *

Brazilijoje Japonų konsulas nesenai laikė paskaitą. Tarp kitko pabrėžė: „Religija ir kalba yra du svarbūs veiksniai sustipriną tautos vienybę.“ Ką konsulas pareiškė, tas tikra tiesa. Brazilijoje kasdien pastebima, kaip japonai, norėdami susivienyti, priima katalikybę. Čia nenustojamai darbuojasi vienas jėzuitas T. del Toro. Jis apie savo darbą taip sako: „Mes dirbam daugiausiai konvertitų padėdami. Leidžiam knygas apie Jėzaus Kristaus gyvenimą. Paimam japonų vaikus į mūsų mokyklas, o tada visa šeima iškilingai priima krikštą.“ T. del Toro įsteigė net kolegiją vardu Franciscus Xaverius. Kolegijos direktorium paskirtas japonas Aoki. Kolegija turi valstybines teises. Gimnazijos kursas einama jėzuitų kolegijoje San Paule. Čia priimama tik gabūs ir darbštūs mokiniai. Toj pačioj mokykloj yra įrengti vakariniai suaugusiems kursai. Kiek laiko po kolegijos atidarymo buvo jau arti 100 mokinių.

Iš katalikų pasaulio

Colimoje (Meksikoje).

1927 m. rugpiūčio mėn. 5 d., Calles'o kareiviai suėmė Tomą de la Mora, šešiolikos metų, kuris žaidė namie su savo broliais ir seserimis. Jo motina ėmė verkti, nes ji gerai žinojo, kas laukia jos sūnelio, bet Tomas nuramino ją sakydamas:

— Neverk, motinėle! Gal šiame gyvenime nebepasimatysime, bet danguje tikrai susitiksime. O dabar, motinėle, palaimink mane paskutinei kelionei!

Jis atsiklaupė, ir jo motina drebančiomis rankomis ženklino jį kryžiaus ženklu.

Jaunikaitį kareiviai vilko pas gen. Rodriguez'ą. Šis jį puolė šaukdamas:

— Ar ir tu, toks jaunas būdamas, jau esi vienas iš tų drąsių revoliucijonierių?

— Kad aš būčiau drąsus, atsiliepė Tomas, — tai aš kartu su savo broliais kovočiau už Dievą ir Jo Bažnyčią. Bet aš esu bailys ir dėl to aš jiems padedu kitu būdu. Nes, mano nuomone, šiais laikais visi krikščionys privalo išvaduoti tironų nagais laikomą nelaisvę šv. Bažnyčią; visi, — jauni ir seni, turi stengtis jai grąžinti įgimtą laisvę.

Generolas baisiai įniršęs liepė Tomą nuvesti į šalį ir mušti. Kareiviai nežmonišku džiaugsmu išpildė tą paliepimą. Tuomet jaunikaitis kruvinu veidu vėl turėjo pasirodyti.

— Pažadėk man dabar, — prabilo generolas, — nebesantykiauti su tais katalikais fanatikais, ir aš tave tuojau paleisiu namo.

— Aš tuoj vėl su jais santykiausiu, — atsakė drąsus vaikinąs, — ir viską jiems pasakysiu, ką aš čionai esu patyręs, nes mano motinai šv. Bažnyčiai verkiant, aš negaliu snausti.

— Veskite tą užsispyrėlį į kartuves! — įsakė generolas.

Vienas kareivių eskadronas paėmė Tomą ir nuvedė į nužudymo vietą. Atvykus, vienas kareivių prisiartinio pasmerktajam dėti virvę ant kaklo. Bet kankinys jaunikaitis šaukė:

— Nelinesk manęs; tu mane supurvinsi! Jūs esate velnio kareiviai, o mes Kristaus Karaliaus kariai!..

— Duok man pačiam tą virvę! — Tardamas tuos žodžius ėmė virvę ir pats sau užnėrė ant kaklo. Tuomet vėl kreipėsi į kareivius:

— Jūs kariaujate prieš Viešpatį Dievą; bet niekada Jo nenugalėsite, nes Dievas bus Nugalėtojas amžinai.

Karininkas paklausė jo ar dar turįs prašymą ar šiaip turįs atlikti kokį reikalą.

— Šiame pasaulyje aš nebeturiu jokių reikalų, — atsiliepė Tomas. — Viskas yra tvarkoje: aš esu pasirėngęs. Iš Dievo, tai tiesa, turiu daug dalykų išprašyti: pirmiausia, kad jūs ilgai nepasiliktumėte

tokie akli, paskui už savo nuskriaustus tėvelius ir pagaliau už mūsų Bažnyčią ir vargstančią tėvynę.

— O sau nieko neprašysi?

Nieko. Aš visiškai pasitikiu Kristumi mano išganytoju: Jo nuopelnai mane išgelbės. Tikrai žinau, kad mane išgelbės, nes aš esu vienas iš Jo šalininkų ir aš mirštu už Jį... Tegyvuoja Kristus Karalius! Tegyvuoja Švenčiausioji Panelė iš Guadelupės!

Vadas liepė virvę traukti aukštyn — ir tuoj drąsaus Kristaus Karaliaus kario šis trumpas gyvenimas pasibaigė.

Čia matosi, kaip Meksikos budeliai niekina bažnyčią ir bažnytinčius rūbus ir, nudūrę keletą katalikų, nusifotografavo įstatę į jų krūtinę peilius ir kitus ginklus.

Jau baisiau negali būti!

Meksikoj K. Bažnyčios persekiotojai jau visai pametė žmogaus jausmus, pamynė visa kas dora ar gražu, sužvėrėjo žmonės ir dar labiau negu sužvėrėjo.

Praneša privatiniais laiškais iš Meksikos, kaip niekinama bažnyčios altoriai, bažnytiniai rūbai, indai ir k. daiktai ir žmonėms net plaukai ant galvos stojas išgirdus.

Vienoj bažnyčioj apsivilkę budeliai liturginiais rūbais ir, nužudę keletą katalikų, nusifotografavo įsmeigę kardus ir atstatę ginklus į katalikų krūtines.

Kitoj vietoj Meksikos mieste šv. Joakimo bažnyčioj generolas Amaro surengė 300 karininkų pietus, o didysis altorius buvo vieta kepturėms pasidėti.

Viename gautame ir Meksikos laiške štai ką skaitome: Ejutlos moterų vienuolyne įvyko labai liūdni dalykai. Vienuolyno viršininkė sunkiai susirgo, dėl to viso vienuolyno sesers susirinko prie ligonio. Kada viršininkė apie kokias 11, 12 dienas val. nustojo žado, staiga įsiveržia vieno generolo vedini apie 700 kareivių. Apstojo visas duris, kad niekur neišbėgtų. Surinkę kas brangiausia tuoj išvežė, o pianinus, paveikslus ir kitus daiktus sudaužė arba sudegino. Kai jie atėjo į ligonės kambarį ir rado seserį sunkiai sergančią, norėjo tuoj ją nušauti, bet keleta seserų — slaugytojų puolė ant kareivių, kad nedaleisti žmogžudystės. Kareiviai puolė seseris mušti ir atėmę ligonę išvilko per duris iš kambario...

Seserys pradėjo prašyti, jei joms reikia iš namų išeiti, kad leistų ir ligonį su savim paimti. Po ilgų prašymų kareiviai galutinai sutiko. Ligonė buvo nugabenta į vieno žmogelio trobą. Bet seserims uždraudė net pagalvę ir vaistus imti dėl ligonės. Nuo šios valandos motinėle viršininkė jau neatidarė daugiau akių ir nekalbėjo iki netrukus atidavė Dievui sielą.

O Kareiviai radę jau išvirtus pietus tuojau suvalgė ir išvogė kitus likusius daiktus ne tik iš vienuolyno, bet ir šiaip iš žmonių. Seserys buvo suvartytos visos į vieną kambarį, ir nakties tamsoj girdėjo, kaip kareiviai vaikė po kaimą žmones ir varė iš namų. Žmonės nebežinojo nė kur dėtis, — bėgo į kalnus. Motinos nešė išsigandusius ir išbalusius vaikus. Kai seserys buvo iš to kambario paleistos, jos praleido naktį viename dar nevisai sudegintame namely o kitos bėgo į kalną.

Iš baimės seserims nė į galvą neatėjo, kad jos gali, pavojuje suvalgyti cimbrijoj esantį Švenčiausiąjį. Bet jos nešė su savim. Kareiviai tai pastebėjo ir pasiviję atėmė iš bėgančios sesers kieliką su Švenčiausiu. Sesuo gynėsi, kiek galėdama, bet gavusi kumštini į veidą, krito ant žemės. O kareiviai atidarę kieliką šventas Ostijas išbarstė tarp akmenų o kieliką pasiėmė su savim... Seserys subėgo į vieną kalną, kur jos ten dvi dieni ir dvi nakti išbuvo.

Kiek vėliau tuo keliu iš kaimoėjo kelios moterys. Kareiviai jas pamatę sušuko: „Rinkite, kas čia ant žemės guli ir suvalgykite. Moterys pamaldžiai surinko šventas Ostijas į žiurštus, nunešė seserims į kalną ir sukravė ant vienos uolos.“

Tam pačiam laiške dar rašo, kaip vieną kleboną iš Julia 11 v. nakties sugavę vedė sušaudyti. Klebonas kalbėjo į vieną kareivį: „Aš turiu mirti dėl to, kad Kristaus tarnas esu ir kad Jo mokslą skelbiu. Dėl to leisk man sušukti: „Tegyvuoja Kristus Karalius!“ Duok man tą virvę. Aš norėčiau tau už tai ką nors dovanoti, bet nieko neturiu, tai nors priimk šį mano rožančių, kurį aš tamstai dovanuju!“ Kareiviai nuvedė jį viešon aikštėn ir ten apie 12 v. nakties pakorė po vienu medžiu.

Turime pagal Šv. Tėvo raštą atgailą daryti už tas visas šventvagystes daromas Meksikoje, nes Jėzaus Širdis labai kenčia nuo nedorų to krašto budelių.

Žmonių teisių lyga.

Žmonių teisių gynimo draugija 7 balsais prieš ir 6 už nusprendė nieko nedaryti ir neveikti prieš katalikų persekiojimus Meksikoje. Tai tokia yra žmonių teisių ginimo lyga!

Eucharistinių Kongresas Sidney (Australijoje).

Šis kongresas irgi panašiai Chikagos kongresui (1925 m.) sukvietė į tą tolimą Australijos šalį dešimtis ir šimtus tūkstančių žmonių. Pirmąją posėdžių dieną laikė iškilmingas šv. Mišias Dievo Motinos bažnyčioj kardinolas Cerretti. Apie 50,000 žmonių dar šiaip taip tilpo bažnyčioj, o kita dalis (apie 40,000) stovėjo už bažnyčios durų, tuo metu, kada gausus lietus pylė kai iš kibiros. Radio pagelba visi klausė šv. mišių ir po to — pamokslas apie Švenč. Sakramentą, kurį sakė garsus pamokslininkas arkiv. Mannikso.

Po pietų visas kongresas posėdžiavo atskiromis sekcijomis. Taip pat buvo pasiūsta Šv. Tėvui telegrama, kurioj prašė, kad palaimintų visą kongreso darbą. Šv. Tėvas mielai atsiuntė savo pasveikinimą ir šio turinio telegramą: „Praneškite nors tolimame krašte esantiems, bet nemažiau mylintiems Australijos vaikeliams, kad kiekvieną dieną aš dideliu stropumu seku kongreso visą darbuotę ir labai džiaugiuosiu matydamas didelį tikėjimą į Švenč. Altoriaus Sakramentą ir noriu kad malonių upeliai išsilietų į žmonių širdis“.

Dvasinis gyvenimas Paryžiaus priemiesčiuose.

Jėzuitas Tėvas Petras Lhande neseniai išleido knygą „Le Christ dans la Benlieue“ (Kristus priemiesčiuose). Ši knyga Prancūzijoje padarė netikėtai didelį įspūdį ir paragino prie planingo darbo apaštalausti komunizmu užkrėstuose darbininkų kvartaluose ir priemiesčiuose, kurie per kelerius metus plačiu ratu aprietė Paryžių. Tik šiaurinėje šių mišijų srityje per trejus metus įkurta 55 parapijos ir tai padaryta neturtingų kunigų, kuriems dažnai trūko pačių reikalingiausių pragyvenimo dalykų. Prancūzijoje yra kunigų, kurių darbai verti ir plačiojo pasaulio dėmesio.

Kas čia bus su tomis madomis, kas ne?

Neseniai buvo įteiktas Šv. Tėvui gražioje apdaruose didelis albumas su 5000 Italijos kunigų parašais, kur pasižadama didžiausia energija stoti į kovą su šių dienų nedorų madų gaudymu. Tuo tikslu nutarta leisti priešmadinį dvisavaitinį laikraštį ir be to kiekvieną sekmadienį bus visoj Italijoje gatvėse, aikštėse ir kitose vietose šaukiami susirinkimai kovai prieš madas.

Šv. Tėvas Pius XI širdingai padėkojęs, priminė tuos laikus, kada stabmeldės moterys perejusios į katalikų tikėjimą būdavo duodamos cirkuose žvėrims draskyti. Bet prieš negu jas žvėrys suplėšys, krikščionys pasistengdavo jų apnuogintus kūnus pridengti.

Jo Šventenybė dar pridėjo pora žodžių apie pasaulio dvasią pareikšdamas, kad Jėzus Kristus už visus meldės net ir už Judą, kai Jį siekė bučiuoti, tik nenorėjo už pasaulį melstis: „Aš už pasaulį nesimeldžiu!“, kas turėtų ne vieną priversti užsimąstyti.

Pagaliau padaršino atsilankiusius, kad nepaliautų kovoje su šlykščiausiomis madomis, nors ir nesimatyti aiškaus pasisiekimo ir suteikė jiems apaštališką palaiminimą.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms spalių mėnesio dienoms

1. Šv. Remigijus. Kad išgelbėtų Dievas pasaulį nuo bolševizmo pavojaus.

2. Angelai Sargai. Gelbėti jaunuomenę nuo dorinio sugedimo.

3. Šv. Teresė Kūdikielio Jėzaus. Ji yra paskirta misijų globėja. Melstis už misijonarius, kunigus vienuolius ir jaunuomenę.

4. Šv. Pranciškus Asyž. Kad į tretininkų organizaciją stotų daugiau vyrų. Kad įsikurtų kapucinų ordenas Lietuvoje.

5. **Pirmasis ŠŠ. Jėzaus Širdies penktadienis.** Kad Jėzaus Karaliaus Širdis gautų pergalę tose ypač šalyse, kur bolševikų ir komunistų valdžia griauja Kristaus karalystę ir žudo nekaltus žmones.

6. Šv. Brunonas. Kad Marijos Sodalija (draugija) rastų didelio pritarimo Lietuvoje ir platintųsi ypač mokslus einančioje jaunuomenėje.

7. **19 sekm. po Sekminių. Šv. Ražančius.** Kad visi seni ir jauni būriais artintųsi prie Dievo Stalo.

8. Šv. Brigita. Kad susitaikintų kariaujančios tautos.

9. Šv. Donyzas. Kad mažėtų tinginavimas, o kiltų darbštumas.

10. Šv. Pranciškus Borgijus iš Jėz. D-jos. Už Jėzaus Draugiją ir jos klestėjimą Lietuvoje.

11. Šv. Aleksandras. Už Maldos Apaštalavimo gyvus ir mirusius narius.

12. Šv. Serafinas. Pradžios mokyklų geras sutvarkymas Lietuvoje.

13. Šv. Eduardas. Kad turintieji valdžią atsimintų, kad jie gavo ją iš Dievo.

14. **20 sek. po Sekminių.** Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

15. Šv. Teresė. Kad šv. Kazimiero seserims pasisektų greičiau įžengti kuo plačiausiai į Lietuvos jaunuomenės mokymo ir auklėjimo darbą.

16. Šv. Gerardas. Už platinimą geros katalikiškos spaudos Lietuvoje.

17. Šv. Margareta Alacoque. Kad Švenč. Jėzaus Širdis greičiau įžengtų į kiekvieną šeimyną ir įstaigą.

18. Šv. Lukas. Kad Šv. Evangelijos mokslas pasiektų tas šalis, kur dar nėra jis girdėtas.

19. Šv. Petras de Alc. Už pagreitimą Japonijos atsivertimo į Katalikų Bažnyčią.

20. Šv. Jonas Kancijus. Už badaujančius ir vargstančius Meksikos katalikus, išstremtus iš savo tėvynės.

21. **21 sek. po Sekminių.** Kad į kiekvieną šeimyną pareitų katalikiškas laikraštis.

22. Pal. Emilija. Kad darbdaviai neskriaustų savo samdininkų, o samdininkai gerai atliktų savo darbą.

23. Šv. Proklas. Kad tėvai labiau saugotų savo vaikus nuo nedorių susirinkimų.

24. Šv. Rafaelis Arkang. Pasiavedimas Angelų Sargų globai ypač atlikinėjant keliones.

25. Šv. Chrizantas. Švenčiausio Sakramento brolių platinimasis Lietuvoje.

26. Šv. Evaristas. Kunigų seminarijų reikalai; kad didėtų uolių kunigų skaičius.

27. Šv. Gualjardas. Kad atitolintų Dievas pavojingų ir užkrečiamų ligų nelaimes.

28. **22 sek. po Sekminių. Kristus Karalius. Šv. Uršulė,** mėnesio globėja. M. A. visuotini atleidai. Kad Kristus Karalius užviešpatautų ir tų širdyse kurie yra atitolę nuo Katalikų tikėjimo.

29. Šv. Simonas ir Judas. Už visą apaštalavimo darbą Lietuvoje ir kituose kraštuose.

30. Šv. Alfonsas iš Jėz. D-jos. Už pašaukimą į vienuolinį luomą ir už ištvėrimą jame iki galo.

31. Šv. Antaninas ir Liucilė. Už „Žvaigždės“ skaitytojus ir platintojus.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atleidų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė spalį mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad jaunuomenė būtų išgelbėta nuo baisaus komunizmo klaidų ir pavojų. Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus: 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Atsiųstos paminėti knygos

Heinrich Weisweiler S. J., Der Jesuiten orden. Sein Werden u. Wollen. 2. vermehrte Auflage. Berlin 192 . 129 psl., kaina 1 mk.

Šioje labai gražiai išleistoje knygelėje malonus skaitytojas ras: apie Jezuitų Ordono vedamuosius principus; apie Jėzaus D-jos veikimą Vienuolyne ir už jos sienų; apie rekolekcijas (Ezerziten); apie veikimą tolimuose pagonių kraštuose; apie jų santykius su tėvyne ir k.

Kaip matote, turinys labai įdomus.

Dominicus M. Prümmer O. Pr., Manuale Theologiae Moralis secundum principia S. Thomae Aquinatis. Tomus II. Editio quarta et quinta. Friburgi Brisg. 1928, Herder. Psl. 550. Kaina 11 mk.

Šiame antrame tome autorius plačiai ir nuodugnai gvildena tris dorybes: teisybę, tvirtybę ir susivaldymą.

Veikalas skiriamas studentijai ir nuodėmklausiams. Parašytas lengva lotynų kalba. Veikalas įsigytinas.

Göttsberger, Dr. Johann, Einleitung in das Alte Testament. In 8°, psl. XVIII ir 522. Freiburg in Br 1928, Herder. Kaina 16 mk.

Šis veikalas apima visus įvado į S. I. klausimus. Gražiai, svarbesnius dalykus pabraukiant, atspausdintas. Veikalas gali patarnauti skaitytojui pačiam studijuojant, arba kitiems dėstant. Reikale galėtų pavaduoti vadovėlį. Svarbus šis veikalas dar tuo, kad turi gausios naujausios tais klausimais literatūros peržvalgą.

H. Denzinger et C. Banuwart S. J., Enchiridion Symbolorum Definitionum et Declarationum de rebus fidei et morum. Editio 16 et 17, quam paravit I. B. Umberg S. J. In 8°, XXX, 612 28* ir [58] psl. Kain. 6 mk.

Kas mokėsi teologijos žino, kaip dažnai šis veikalas yra naudotinas. Apie jį Kardinolas Gibbons štai kaip sako: „Pageidautina, kad kiekvienas Teologijos lektorius visados po ranka turėtų du veikalus: Šv. Raštą ir šį Enchiridion. Tuo būdu bus išvengta pavojaus per daug atsidėti savo gabumais bei maišyti žmonių išradimus su Bažnyčios mokslu“.

Tai gi, kam reikia, šį veikalą ypatingai rekomenduojame.

Walter Sierp S. J., Ein Apostel des inneren Lebens Wilhelm Eberschweiler S. J. (1837 — 1921). Zweite vermehrte Auflage, mit 7 Bildern Freiburg in Br. 1928, Herder 302 psl. Kaina 5. 50 mk.

T. Eberschweiler tai tikra prasme apaštalas, šventas kunigas ir vienuolis. Miręs tik 1921 met. Šie laimingieji, kurie turėdavo su juo reikalą, būtinai jausdavo didelę pagarbą tam nuostabiui seneliui ir turėdavo išpūdžio, tarytum su šventuoju kalbasi. Jis yra didis vidujinio gyvenimo žinovas, nes beveik visą savo amžių išbuvo bemokindamas kitus dvasinio gyvenimo.

Š. Sierp S. J. šioje knygoje su ypatingu stropumu, ištikimai gvildena nuostabaus apaštalo išorinį ir ypač išvidinį gyvenimą ir paprastučia kalba aprašo. Šią knygą reikia tiesiog permąstyti ne tik vienuoliams bei kunigams.

*) Friburgi Br., Herder.

NAUJIENA!!!

Tik ką pasirodė vėl tėvų jėzuitų išleista nauja (50 psl.) knygelė: „**T. Mykolas Pro S. J. ir jo draugai kankiniai iš Meksikos miesto**“. Šioj knygelėj aprašyta jau Gerb. Skaitytojams girdėto Meksikos kankinio jėzuito Tėvo Pro gyvenimas ir mirtis už Kristų šiais žiauraus persekiojimo laikais Meksikoje. Knygelė pilna iliustracijų, (22 paveiksl.). Paveikslai yra imti iš fotografijų, nutrauktų Meksikoje laike žudynių. Perskaičius šią knygą net šiurpas nukrato žmogų ir lyg nesinori

T. Mykolas Pro S. J.

tikėti, nes ar galimas daiktas, kad šiame 20-me amžiuje žmogus prieitų prie tokio žiaurumo, bet visus abejojimus išblaško kai pamatai tas fotografijas, kurios gyvai prieš akis parodo tas baisenybes. Už knygelę visas pelnas bus nusiųstas nuo persekiojimų nukentėjusiems meksikiečiams. Del to Gerb. „Žvaigždės“ Skaitytojų ir kitų prašytume šią knygelę kuo plačiausiai praplatinti. Ją labai pradėjo pirkti žmonės, ir nusi-pirkę visiems ką tik patinka rodo, nes be galo įdomi ir be to išspausdinta ant labai brangaus ir gražaus žvilgančio popieriaus. Paskubėkite, kol dar neišpirkta. Sukrauta „Žvaigždės“ redakcijos. Kaina 1 lt. 20 ct.

**"The Lord is the keeper of
little ones"**

Behold there came a man whose name was Jairus and he was a ruler of the synagogue: and he fell down at the feet of Jesus, beseeching Him that He would come into his house. For he had an only daughter almost twelve years old, and she was dying. As he was yet speaking, there cometh one to the ruler of the synagogue, saying: "Thy daughter is dead; trouble him not." Jesus hearing this word, answered: "Fear not; believe only, and she shall be safe." And when He was come to the house He suffered not any man to go in with Him but the father and mother of the maiden. And all wept and mourned for her. But He said: "Weep not, the maid is not dead, but sleepeth." And they laughed Him to scorn, knowing that she was dead. But He taking her by the hand, cried out, saying: "Maid, arise." And her spirit returned, and she arose immediately.

—Luke, viii